

DE NAR

A N A R C H I S T I S C H E K R A N T

p.3 Anarchistische relschoppers schaden antifa-imago

Directe actie tegen NSV-mars in Leuven

p.5 De Navel van De Nar deel 2: De kleren van De Nar

p.6-7 Big Brother in 2006 De RFID microchip

En verder:

Trein Tram Bus richting deportatie; Oorlog aan de school; Oproer in Frankrijk; Kerkbezetting door sans-papiers in Brussel; Brief van Samira Benallal; Ringolevio vanuit de gevangenis van Ittre...

Rubrieken:

Anarchist Black Cross; kNarrig; Kroniek; Vegan Deli-Corner; aNargenda...

Trein, Tram, Bus richting deportatie

Persoonlijk verslag van een ticketcontrole op een Antwerpse tramlijn.

Antwerpen. Stad in oorlog. De verhalen die rondgaan over de Scheldestad en de andere metropolen op het Belgische grondgebied, zijn echt geen verzinsels. Er is meer controle, er worden meer mensen gecriminaliseerd en vervolgd: de golf van verrechts overspoelt alles en iedereen. Ook de kloppacht van de Dienst Vreemdelingenzaken op mensen zonder papieren eist medewerking van iedereen - van straathoekwerkers over postbodes tot sociale instellingen. Maar blijkbaar gaat dat allemaal nog niet ver genoeg, en grijpt de Staat ook naar haar meest brute middel: razzia's op openbare plaatsen op klaarlichte dag. De almacht van de Staat laat zich alsmaar meer voelen... Antwerpen ligt blijkbaar in de frontlijn, en het is er dan ook vaak raak. Hetgeen ik hier ga vertellen, is dan ook niet meer dan een voorbeeld uit de dagdagelijkse realiteit...

Op tramlijnen 3 en 12 die de 'achtergestelde' wijken doorkruisen, vindt een gecoördineerde ticketcontrole plaats. Tientallen ticketcontroleurs bezetten een tramstation onder de grond. Op het perron staan tientallen politieagenten uitgerust met knuppels, handboeien, pepperspray, revolvers, leren handschoenen. Ze weten immers maar al te goed dat alleen ticketcontroleurs op deze tramlijnen sowieso op serieus verzet en weerstand zouden kunnen rekenen. Tussen al dat blauw bemerk ik ook enkele ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken, nochalant in burger gekleed - maar met een oranje DVZ-band rond hun arm. Iedereen op het perron weet hoe laat het is. Er hangt een angstige zenuwachtigheid in de lucht, ook bij de weinige 'brave blanke burgers'. Een overvolle tram 3 dendert het station binnen. Nog voor iemand de kans krijgt om te vluchten, stormen de ticketcontroleurs de tram op. Vervoersbewijzen alstublieft! De enkelingen die hun walging niet kunnen verbergen, krijgen duidelijke waarschuwingen toegesnauwd. Valt er wat te zien? Bemoei u met uw eigen zaken! De zwartrijders worden van het tramstel gejaagd, opgewacht door een rij grijnzende agenten. De schifting gebeurt vlot en efficiënt: blanken zonder vervoersbewijs aan de ene kant, niet-blanken (al dan niet met een vervoersbewijs) aan de andere kant. Losjes schrijven de ticketcontroleurs voor enkele duizenden euro's boetes uit...

Voor zij die Belgische papieren hebben, is de nachtmerrie min of meer voorbij. Alleen de kater van een boete en angst die zulke machtsontplooiing opwekt blijven. Bij de ambtenaren met de oranje armbanden staan twee jonge mannen, een vrouw met drie kinderen, en nog twee vrouwen met twee jonge meisjes. Gij spreekt geen Nederlands zeker?! Maar iedereen moet een kaartje kopen, hé madam, ook jullie moeten dat. Het meisje, op en al 11 jaar oud, neemt het woord en vertaalt voor de an-

deren. De lijncontroleurs eisen een onmiddellijke betaling van de boete, aangezien ze geen identiteitsbewijs kunnen tonen. De mensen leggen samen en komen aan twee keer 68 euro. Ze geven het af aan de lijncontroleurs die tevreden weggaan, hoewel het betaalde bedrag maar voor 2 zwartrijdende personen kon gelden. Maar zou het die controleurs ook kunnen schelen? Het zijn mensen zonder papieren. De lijncontroleurs troggelen hun dus nog snel, voor ze hen overdragen aan de Dienst Vreemdelingenzaken, op totaal willekeurige wijze hun laatste geld af. De agenten, die elke maand een afkoopsom voor het opgeven van hun menselijkheid op de bankrekening overgeschreven krijgen, becommentariëren de cynische scène. Amaai, zoveel geld heb ik nooit op zak zenne. Ja, die hebben altijd wel hun manieren om aan geld te geraken hé.

De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn al even vlot en efficiënt als hun collega's. U heeft dus geen blauw papiertje? Willen jullie mij dan volgen alstublieft? De politieagenten omcirkelen de papierlozen. De agenten laten zich beenderde opmerkingen ontvallen. Die krijgen een gratis reisje met de vlieger. Misschien zouden we maar beter raketten gebruiken. Ondertussen had ik al wat mensen die nog op het perron stonden aangesproken over wat er aan het gebeuren was. Niet veel reacties. Schrik, onverschilligheid of racisme in hun ogen. Ik kan niet langer blijven toekijken. Ik wring mij tussen de agenten door, en wijs de ordehandhavers op waar ze mee bezig zijn: het organiseren van deportaties van arme mensen, waaronder ook kinderen. Bij de eerste stap om uit de rol van toeschouwer van het repressiespektakel te treden, voelde ik mij nog wat onwennig en onzeker. Maar dan, na die eerste stap, na die eerste woorden, breek ik uit alle opgelegde of afgedwongen onverschilligheid en angst. De agenten en de ambtenaren krijgen een stort- > p.2

DE NAR IS STEEDS OP ZOEK NAAR:

financiële steun; mensen die willen helpen met verspreiding; inhoudelijke bijdragen aan de strijd; plaatsen waar we onze strijd (het hoe en wat van De Nar) kunnen komen toelichten; mensen of organisaties die een benefiet voor De Nar willen doen; verdeelpunten en mensen die willen meehelpen met de verdeling (o.m. afhaling van gedrukte Narren)

Hallo, ik ben een schrijversterscol-
lectief, maar sta reeds langer met
beide voeten middenin het strijdge-
woel. Mijn naam is De Nar en mijn
motto is “geen god, geen heerser”. Ik
laat mij, qua stijl en vorm, niet inper-
ken door de grenzen van de burgerlijke
media. Nog minder moet ik weten van
de vele grenzen die de architecten van
‘onze’ kapitalistische, patriarchale sa-
menleving uitzetten om ons binnen de
lijntjes te laten lopen. Nationalisten,
seksisten en dierenbeulen zullen in mij,
alleen een vijand kunnen vinden. Weg
ook met de grenzen van het fatsoen, als
het gaat om Pims blazen!

Ach, noem mij maar gerust een anti-
kapitalist of een antifascist. Zelf noem
ik me liefst een anarchist. Voor grond
en vrijheid wil ik strijden, mij van het
dagelijkse juk bevrijden. Absoluut is
dan ook mijn drang om tot duidelijke
analyses te komen. De vaagheid heerst
alom, het denken staat krom. een duide-
lijke taal ten dienste van een duidelijke
strijd! Samen strijden, samen dromen,
samen klappen krijgen. Samen schrij-
ven, tot we ze samen van hun sokkel
verdrijven. Mijn schrijfsels zijn dan
ook niet meer dan een megafoon voor
de kreten van de slachtoffersters van de
postideologische ratatouille die ons da-
gelijks de strot wordt ingeduwd.

Met jouw steun ga ik op regelmatige
basis op zoek naar de betekenis van in-
dividuele en collectieve vrijheid, eco-
nomische en politieke gelijkheid, en
internationalistische solidariteit.

Dat uw bijdrage in deze zoektocht
meer dan welkom is, lijkt me vanzelf-
sprekend. Dit alles in blijheid, tot het
me teveel wordt. Neen, elke arrogante
zak geef ik een koekje van eigen deeg
en de doorwinterde stalinist en fascist
geef ik met één pennentrek de doods-
steek. Maar wees gerust, tegenover het
wapengeknetter van de heersers ‘onzer’
wereld neemt mijn geschreven geweld
vaak prozaïsche vormen aan.

Oh, ik weet dat u mij weinig geloof-
waardigheid gunt, een eeuw van socia-
listisch verraad en stalinistische perva-
siteiten laten duidelijk diepe wonden
na. Maar ik weiger te kiezen tussen het
zelfvoldane nihilisme, de apathie en
het zogenaamde reformisme. Groen,
geel of rood, het kapitaal omhelst ze al-
lemaal! Laat u dus toch maar eens gaan
en neem me vast, lees me, verorber me;
en ge zult zien: nog nooit heeft een on-
afhankelijke gazet zoveel verzet!

Revolutionaire groetjes,
Het schrijversterscollectief De Nar.

> p.1 vloed van argumentaties over zich heen.
Het meisje voelt zich gesteund en begint met
hernieuwe moed de agenten af te smeken. De
agenten die de papierlozen omcirkelen weten
niet goed waaraan en waaraf. Hun collega’s, die
een einde verderop staan, bieden al gauw soe-
laas en helpen de agenten uit wat leek op een
aanstormende gewetenscrisis. Ze grijpen mij
vast - ik duw ze van mij af, zeg dat ze met hun
fikken van mijn lijf moeten blijven en begin als-
maar harder en harder te spreken en te roepen...

De agenten maken, op teken van de ambtenaar
van de Dienst Vreemdelingenzaken, een eind
aan de verstoring van hun razzia. Papieren! Ik
toon mijn papieren niet. Dan behandelen we u
zoals uw vriendjes hé. Ze nemen mij in houd-
greep en doen me handboeien rond. Tot zover.
Administratief aangehouden wegens openbare
ordeverstoring. Ik vang nog een glimp op van
de met deportatie bedreigde mensen. Het meisje
wuift me droevig toe. Ik weet geen blijf met

mijn ogen. Diep in mijn hart weet ik dat hun
een deportatie naar miserie, ellende en dood
wacht, terwijl het voor mij waarschijnlijk hele-
maal niet zo erg zal uitdraaien. De ambtenaar
van de Dienst Vreemdelingenzaken kruist nog
mijn blik. Ik schreeuw hem mijn woede toe. Hij
verwaardigt zich niet mij echt te antwoorden.
De discussie zou hem wel eens, nu ja, ‘overlast’
kunnen bezorgen. Hij fluistert me met een grote
grimas op z’n gezicht toe. Binnen enkele dagen
zitten ze allemaal zonder pardon op de vlieger.

Ik wordt opgesloten in het politiekantoor. Tijn-
dens de uren dat ik daar zit, worden er verschil-
lende ‘misdadigers’ die geen papieren konden
tonen bij de controle op de tram binnengebracht.
Eén man barst in tranen uit. De Dienst Vreem-
delingenzaken gaat hem binnen de twee dagen
op het vliegtuig naar Kosovo zetten. Hij durfde
niets te zeggen over zijn vrouw en vier kind-
jes in Antwerpen, uit schrik dat ook zij zouden
opgepakt worden. De gearresteerden worden na

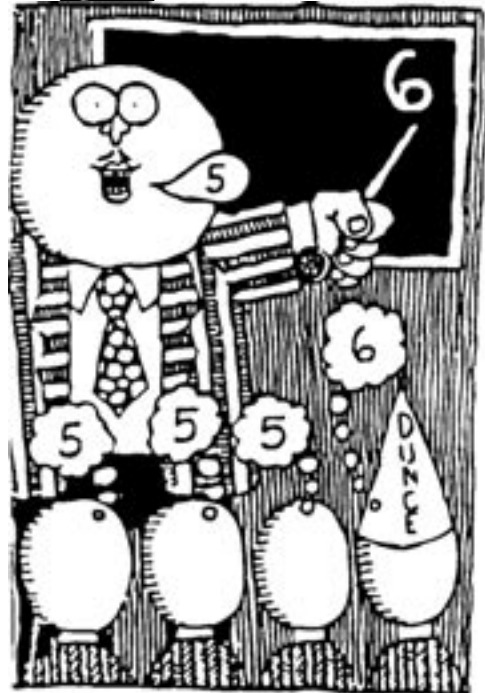
twee uur politiecel overgebracht naar de gevan-
genis, waar ze de nacht zullen doorbrengen. De
volgende morgen zullen ze overgebracht wor-
den naar het gesloten centrum van Merksplas
om hun deportatie af te wachten. Om zulke con-
troles efficiënt te laten verlopen en ‘resultaat’ te
laten afwerpen, zorgt de Dienst Vreemdelingen-
zaken er immers altijd voor dat er voldoende
onbezette plaatsen zijn in de gesloten centra.

Wie kan er nog twijfelen dat er een bewuste, ge-
plande en gecoördineerde klopjacht op mensen
zonder papieren bezig is? Wie twijfelt er nog
over de illusie van democratische vrijheden,
wanneer je afkeur publiekelijk uitspreken resul-
teert in onmiddellijke arrestatie? Wie twijfelt er
nog over de uiterst schuldige collaboratie van
allerlei bedrijven, diensten en instellingen zoals
bijvoorbeeld De Lijn aan het deportatiebeleid?

De stilte van de pantoffels wordt stilaan oorver-
dovend.

Oorlog aan de school

**De school is al weer bijna drie rotte
maanden bezig. De ontspannen strart
en de eerste 2 weken waren enkel een
stilte voor de storm van leugens, on-
nuttige zever of kennis zoals zij het
noemen, discriminatie en bovenal de
beroving van onze vrijheid. Dit laat-
ste zowel op fysiek als op ideologisch
vlak.**

SCHOOL=PRISON. Half weggevaagd
door de tijd, maar als je goed kijkt staat
het er nog steeds op de muur naast de lerar-
eningang. Zwakzinnig, naïef, overdreven...
dacht ik vroeger. Maar naarmate ik ouder
werd, mezelf en m’n eigen leven en menin-
gen ontwikkelde kreeg de slogan steeds meer
betekenis.

Als ik ’s morgens om zeven uur m’n bed
uit moet, om 7 of 8 uur op een stoel te gaan
(stil)zitten en luisteren naar leerkrachten die
denken de waarheid in pacht te hebben. Als
ik om (vernederende) straffen te vermijden
binnen witte lijnen op de speelplaats moet
lopen, men bek moet houden, moet stil zit-
ten en ja knikken en kleren moet dragen naar
hun (belachelijk) idee van fatsoen, is het
laatste wat ik wil leerkrachten of (adjunct-)
directeuren die al fluiten met een glimlach
op hun smoel naar school komen. (Naar een
citaat van Mark Barnsley over het gevange-
nis wezen in GB)

Het minste wat we doen kunnen is het leven
van leerkrachten en directie zuur maken.
Hopen dat ons gedrag hun aanzet tot denken.
Geen enkele les zal nog voorbij gaan zon-

der discussie over regels of de inhoud van de
les. Voor elke pl€ die ze denken makkelijk
te verdienen door ons gewoonweg uit een
(hand)boek voor te lezen of ons oefeningen
te laten maken zullen ze moeten zwoegen!
Zweet en tranen zijn al gevloeid, nu enkel
nog bloed. Dat het Centrum voor Leerlingen
Begeleiding snel in een Centrum voor Lera-
ren Begeleiding veranderen mag. Dat stress
en dépressie hun te beurt mag vallen!

Ze denken dat ze sterk staan, al zwaaiend met
hun reglementen en leefregels. Kameraden,
verwerp hun zieke regels niet alleen maar
probeer ze tegen ook hen te gebruiken!! Leer
elke letter uit je hoofd en lees hen de les als
ze je nog eens willen straffen. Want de regels
vertonen steeds tegenstrijdigheden die ze on-
bruikbaar maken. Overal zijn er achterpoort-
jes te vinden en veel dingen die relevant zijn
dat je ze doet of net niet doet zijn ze verge-
ten in regels te gieten. Wil je nog moeilijker
doen? Zoek tegenstrijdigheden met school
of leefregels en de grondwet, mensenrechten
of bijvoorbeeld de bijbel (op een katholieke
school). Al zijn deze laatste op zich ook vaak
verwerpelijk je bezorgt de directie er wel
lekker veel last mee! Maar laat je nooit zo-
maar doen door de vuile schooldictatuur die
onze jonge levens kapot maakt!

Oorlog aan de school, haar regels en repres-
sie! Solidariteit met alle leerlingen in strijd!

-- Gerre

Deze tekst zou ik graag opdragen aan het St.
Aloysiusinstituut in Geel.

**Je kunt De Nar niet alleen lezen, je kan haar ook uitnodigen om in levende lijve
plaats te nemen op de kanapee.**

Wil je een gezellige babbel organiseren over De Nar en haar strijd, wil je dieper ingaan op
een bepaald onderwerp dat ons nauw aan het hart ligt, wil je ons eens confronteren met
de kreten van achter een vergeten muur, had je graag een info-avond of workshop georgani-
seerd over verzet en repressie (door btw, zie De Nar 192 p.6), AMP eens om een ongezouten
mening gevraagd,...? Geef ons een seintje en wij regelen graag de rest.

-- het schrijversterscollectief.

Anarchistische relschoppers schaden imago antifa-beweging

Klein-links en extreem-rechts betogen vredig naast elkaar

Donderdag 1 december was het weer eens zover; de carroussel van de haat hield weer eens halt in Leuven. Na Antwerpen —twee jaar geleden— en Gent —vorig jaar— was het weer eens verzamelen geblazen in Leuven, alwaar fascistisch Vlaanderen eens om de drie jaar door de straten marcheert. Het is één van de vele walgelijke tradities die (extreem-)rechts zo graag cultiveert, ook al lijkt de aanhang voor de stadswandeling van de Nationalistische Studentenvereniging (NSV) niet echt noemenswaardig te groeien. Simpel, zoals de meeste tradities, degoutant simpel: elk jaar komen er enkele honderden racistische en fascistische bloedhonden de straat op om hun haat op democratische wijze te kunnen uitspuwen. Het decor voor deze macabere voorstelling is —u had het al begrepen— achtereenvolgens Antwerpen, Gent en Leuven, de titel van de voorstelling is —u raadt het al— van generlei belang. Motor achter dit alles is de NSV: een kweekvijver voor het blokkader, de leerschool van de Dewinters en de Vanheckes van deze wereld of de militante arm van het achterbakse KVHV zoals u wilt. Even traditioneel is de tegenbetoging...

Tradities zijn -tenzij een kleine uitzondering misschien- allesbehalve bevrijdend. Dit is natuurlijk niet anders voor deze extreem-rechtse studentikoze traditie. Pennentwisten over voorgaande stelling en het fascistische karakter van de NSV zijn aan ons niet besteed... Stelt zich dan de vraag waarom het met die andere traditie, de tegenbetoging, wel goed zou zitten. In welke mate kan een stadswandeling tegen extreem-rechts bevrijdend zijn? Wat is er zo bevrijdend aan een wandeling waarvan het parcours, het moment, zelfs het uur en de inhoud volledig bepaald worden door... de NSV? De vaststelling dat klein-links haar betoging volledig afstemt op deze van de NSV is geen dogmatische prietpraat, maar een eenvoudige vaststelling die zich aan elkeen opdringt. De schuldigen blijken zelfs te tekenen en te volharderen, meer nog wie niet mee marcheert in deze logica wordt als “klassenverrader” gebrandmerkt en overgedragen aan de media, de flikken, de publieke opinie...

De verslagen op Indymedia spreken boekdelen: “De tegenbetoging was een groot succes. We hebben duidelijk gemaakt dat ‘Rechts en Fascisme’ niet thuis horen in België.”, “De rellen die plaatsvonden betekenen een verzwakking van de anti-fascistische beweging.”, “Onze leden waren niet betrokken bij enig geweld en hebben steeds vreedzaam betoogd.”, “Na het

beëindigen van de tegenbetoging aan het Martelarenplein, trokken de meeste LSP-leden naar enkele café’s in die buurt.”,... Rode draad in deze ideologische spreidstand van klein-links: de wandeling was leuk, de partij heeft goed verkocht en het geweld van de “anarchisten, punkers en krakers” dient de belangen van extreem-rechts...

Al naargelang de afsplitsing van de afsplitsing van de zoveelste Internationale waren de tegenbetogers met 600, 1000 of zelfs 1200. Dit laatste cijfer is het officiële aantal deelnemers volgens de LSP —dé sekte der linkse sekten—, die het duidelijk altijd wat groter ziet dan de rest, behalve dan als het over de NSV-betoging gaat: “Onze man in de buurt van de NSV-betoging berichtte dat er maximum 250 deelnemers waren, maar in de media zagen we een cijfer van 400.”. En wij maar denken dat er enkel bij verkiezingen koppen geteld worden, dat anti-fascistische strijd geen kwestie is van meerderheden en minderheden, maar van verslaan of verslagen worden, van klappen krijgen of klappen uitdelen...

Wat is eigenlijk de eis van autoritair-links? Extreem-rechts buiten de wet? Los van elke dialectiek lijkt -gezien de huidige machtsverhoudingen in het parlementair democratisch spelletje- de kans dat extreem-links buiten gebonjourd wordt net iets groter. Het is een beetje als stellen dat de verworpenen der aarde zich enkel zullen kunnen bevrijden door onderwerping aan de partijdictatuur en door het ondergaan van permanente staatsterreur. Misschien dat je zulke onzin nog verkocht krijgt bij EPO, maar toch niet bij oprechte antifa’s!

De meningen lopen duidelijk uiteen, deze verdeeldheid was ook duidelijk zichtbaar bij de ontbinding van de betoging aan het station. Na een laatste hysterische “wij willen geen fascis-

ten in onze stad”, de inzameling van het propagandamateriaal, het oprollen van het spandoek tegen... de oorlog in Irak (dat was ook alweer van de vorige betoging voor vluchtelingen geleden!), het opbergen van Marx, het tellen van de centjes en het verzamelen van de onverkochte nummers... trok de voorhoede vrolijk fluitend richting een aantal bruine kroegen in de buurt. Mocht het niet zo pijnlijk zijn zouden we hier maar wat graag met een grijns en een knipoog naar het monsterverbond verwijzen dat de rebellende “jongeren” in de brandende banlieues tot kalmte ging aanmanen. Langs de ene zijde had je de wapenstok van rechts en aan de andere kant de pacificerende woorden van de trotten, kommies, groenen en andere kabouters. Hand in hand ter verdediging van de huidige wanorde!

De betoging zelf was een makke bedoening en buiten de klassieke klein-linkse propagandatereur en een ratjetoe van klein-linkse dogma’s (zoals daar zijn werk, werk en werk) viel er niet veel te rapen. Alles mooi binnen de lijntjes en netjes bij tijd. Of beter; ingepakt en afgerond voor de eerste lading fascistische goed en wel de binnenstad bereikten. Of hoopten de nazaten van Marx echt dat ze de fasco’s uit de stad gin-

gen kunnen houden vanuit de kroegjes aan het station?! “Geen fascistische in onze stad!”, wat een giller... Klein-linkse masturbatie en propaganda; daar draait de traditionele tegenbetoging blijkbaar om. Niet verwonderlijk dat ze de betogingen steeds meer gaan monopoliseren. Steeds minder mensen zijn bereid zich voor deze mestkar te laten spannen. Je kunt mest blijven schep- pen, maar als je er niets concreets mee aanvangt gaat het na verloop van tijd gewoon stinken, verzuren, verstikken,... Over tot de directe actie dan maar...

We moesten ze zelfs niet gaan opzoeken! De linkse verdedigers van de wanorde waren richting café, de flikken blokkeerden de toegang tot het centrum en plots komt daar een bus vol fasco’s aangereden. We konden dan toch moeilijk anders dan de woorden van de tegenbetoging kracht bijzetten. Een aantal ruiten van de bus bezweken onder het enthousiasme. De bus werd echter al gauw door de flikken onder bescherming genomen en vluchtte in volle vaart de stad in. De aanwezige flikken hadden dan ook voor aanvang van hun dagtaak reeds kant gekozen! Een aanzienlijk deel van het korps is door en door racistisch en vrij rechts en de rest kwam gewapender hand en zonder mor- [>p4](#)

Een avondje gewapende vreugde

De verhalen zinderen na in de straten over hoe gisteren in Leuven de “democratische vrede” doorbroken werd. Zoals elk jaar marcheerde de NSV (nationalistische studenten) door de straten. Traditiegetrouw organiseerde extreem-linkse groeperingen (zoals LSP en PvdA) een officiële tegenbetoging. Ondanks de moeite die de organisatoren deden om iedereen achter hun rode vlag te scharen, was er een grote groep mensen die niet enkel kwamen om hun geweten te sussen. Zij wouden de fascistische daadwerkelijk stoppen.

Actieverslag:

Op het Martelarenplein (eindpunt van de officiële tegenbetoging) kiest een groot deel van de aanwezige groep ervoor om de NSV-betoging op te zoeken. Wanneer deze groep de ring oploopt passeert een bus vol fascistische aan de andere kant van de straat in de tegenovergestelde richting. De anti-fascisten laten deze bus niet zomaar aan hen voorbijgaan... Ze wordt bekogeld en de achterruit moet eraan geloven. Ondertussen wordt de ring afgesloten door een linie flikken gedekt door het waterkanon en wordt de groep gedwongen een barricade op te werpen met fietsen en containers. Nadat er allerlei projectielen richting de arm der wet en een bankfiliaal gevlogen zijn, chargeren de ordehandhavers met behulp van een overvalwagen.

Er vindt een hergroepering plaats aan de andere kant van het plein en de antifa’s slaan de Van Montstraat in aan de andere kant van de ring. Enthousiastelingen bekogelen op dit moment eveneens twee voorbijrijdende politievoertuigen. Zo’n 200 mensen trekken naar het Fochplein waar de fascistische net langs komen. Ook hier wordt een soort van barricade opgeworpen. Flikken, NSV en quick krijgen projectielen in hun richting. Eén flik krijgt een stalen baar tegen het hoofd en wordt afgevoerd naar het ziekenhuis. Wanneer de flikken opnieuw chargeren met een wagen trekt de groep terug om arrestaties te vermijden. Ook nu was duidelijk aan welke kant de flikken staan, ze gebruikten het waterkanon tegen antifa’s en reden met wagens op hen in. Dit terwijl mensen vanuit de NSV-betoging ongestoord van achter de flikkenlinie stenen in de richting van tegenbetogers konden gooien. Het ging zelfs verder; in de Bondgenotenlaan, de Tienestraat en op het Fochplein openden de flikken hun linie moedwillig om een hitsige knokploeg van extreem-rechts op tegenbetogers los te laten, om stenen naar hen te gooien en op hen te slaan. Als het te heet werd openden de flikken hun linie weer en de knokploeg kon weer veilig achter blauw schuilen.

Waarom kiezen voor een confrontatie?

Laat het duidelijk zijn dat er geen interesse was in de pacificatie van de strijd tegen het fascisme. Een vreedvolle stadswandeling aan het andere eind van de stad lijkt wel een farce als reactie tegen het xenofobe, homofobe, sexistische en racistische nationalisme dat elke dag ontelbare slachtoffers maakt. Een anti-fascistische stadswandeling op een veilige afstand van het rechts gespuis zal hen nooit stoppen. Op 1 december was goed genoeg te zien (en te ondervinden) hoe alle handlangers van de staat meewerkten met en voor de fascistische. De flikken openden hun linies voor knokploegen tegen tegenbetogers gericht, de VRT berichtte dat de NSV enkel “goede bedoelingen” had en op 11 januari moet er een anti-fascist voor de rechter verschijnen. Dit is allerm minst verwonderlijk. Het beleid van de “democratische” regering van vandaag leunt immers elke dag meer en meer naar extreem-rechts...

-- Opstandigen

>p.3 ren de heersende wanorde verdedigen. Terwijl er voor ons geen doorkomen aan was, konden er regelmatig extreem-rechtse skinheads uit hun betoging breken om wat omstaanders te gaan molesteren, om vervolgens zonder noemenswaardige moeilijkheden hun betoging terug te vervoegeen.

De waterkannonen, de helikopter, de wapenstok, het verraad,... hebben niet kunnen beletten dat een aanzienlijke groep antifa's in het centrum van Leuven tegenover de NSV-betoging kwam te staan. Tussen beiden een cordon flikken met de wapenstok richting antifa's en daarrond een aantal "symbolen" van het kapitalisme.

Resultaat van het treffen: één flik voor twee dagen buiten strijd, een aantal ruiten van de Quick aan diggelen en een hartverwarmende weerbaarheid. Tel daar nog eens drie licht gewonde flikken bij, een aantal fasco's die de schrik van hun leven gehad hebben en het geringe aantal arrestaties en we kunnen spreken over een al bij al geslaagde avond. Zeker gezien de verrecht-sing van het studentenkorps en de bijzondere verhouding tussen flikken, autoritair-links en extreem-rechts. Dat alles is echter geen reden om op de lauweren te gaan rusten, de repres-sie en de verrechtsing zetten zich immers dag na dag verder. Vrienden en vriendinnen, het is kwestie van de vlam erin te houden. Vergeet dus ook de strijd van en voor de vervolgte kame-radenes niet! En voor volgende keer; meer en beter van hetzelfde zouden we zo zeggen...

Voor de uitbouw van een traditie van vrolijk radicaal direct verzet, AMP

PS: nog steeds verkrijgbaar: "De strijd tegen het fas-cisme begint met de strijd tegen het bolsjewisme".

Op 11 januari moet een anti-fascist die op 1 december gearresteerd werd voor de rechtbank verschijnen. Zit niet stil in de wintermaanden en organiseer bijvoorbeeld een benefiet voor de beklagde. Voor meer informatie, stuur een email naar: solid_ariteit@hotmail.com

“Crepeer maar rustig, mijn vrienden, maar crepeer in stilte zodat de zware echo van jullie lijden niet opgemerkt wordt...”

Zij die vandaag de oorzaken van de rellen niet begrijpen zijn blind, lijden aan geheugenverlies of beide. In feite eisen de banlieues al 30 jaar rechtvaardigheid. 25 jaar van revoltes, van rellen, van betogingen, van marsen, van publieke samenkomsten, van woedekreten waarbij preciese eisen werden naar voor geschoven.

15 jaar geleden werd het Ministerie van de Stad al opgericht om een antwoord te zoeken op de uitsluiting en de sociale ellende in de zogenaamde achtergestelde wijken. Vele ministers volgen elkaar op met gelijkaardige beloften: Marshallplan, Zones Franches, DSQ, ZEP, ZUP, Emploi-Jeunes, Cohésion Sociale,... Ministers, verkozenen en media leven zich uit op de banlieue met kleine moordende zinnnetjes over de 'zones de non-droit', 'onverantwoordelijke ouders', 'mafiaïsering' en andere 'islamistische ontsporingen'.⁽¹⁾ De bewoners en bewoonsters van de wijken en meer bepaald de jongeren worden gestigmatiseerd en afgeschilderd als dé verantwoordelijken voor alle ontsporingen van onze samenleving. Het kost niet veel moeite om lessen in burgerzin te geven en met de vinger te wijzen naar 'les racailles' of 'des sauvageons' en ze zo over te leveren aan het publieke verdict.⁽²⁾ En dat kan veel opleveren. De banlieues worden zo tot een aparte problematiek, waarvan men het beheer toevertrouwd aan de politie en het gerecht. Vandaag stellen ze ons deze 'jongeren van de banlieues' (verondersteld wordt: die zwarten en die arabieren) die platbranden en in de fik steken voor als vreemdelingen die naar Frankrijk zijn gekomen om keet te schoppen.

Nochtans is de boodschap van Minguettes (1981), Vaulx-en-Velin (1990), Mantes-la-Jolie (1991), Sartrouville (1991), Dammarie-les-Lys (1997), Toulouse (1998), Lille (2000) en Clichy duidelijk:

Genoeg straffeloze politiemisdaden, genoeg controles op basis van je gezicht, genoeg vuilbakscholen, genoeg geprogrammeerde werkloosheid, genoeg onbewoonbare woonsten, genoeg gevangenis, genoeg misprijzen, genoeg vernederingen! Genoeg parallele gerechten die de corrupte politiciers beschermen en systematisch de zwaksten veroordelen. Deze kreten zijn genegeerd of gesmoord.

Gesmoord, zoals het stille lijden van miljoenen families, mannen en vrouwen die dagelijks het sociale geweld dat veel vernietigender is dan een brandende auto ondergaan, altijd al is gesmoord.

Door de noodtoestand af te kondigen, antwoordt de regering op deze kreten met een collectieve straf en een uitzonderingswet die die extra verregaande boevoegdheden geeft aan de politie. Ze leggen het deksel op de pot en dat zal de herinneringen van onze wijken nog lang tekenen. Er zal nooit vrede zijn in onze straten zolang er geen rechtvaardigheid en echte gelijkheid is. Geen enkele pacificatie, geen enkele noodtoestand zal ons verhinderen daarvoor verder te blijven vechten, zelfs wanneer de camera's de ogen hebben afgewend.

GEEN RECHTVAARDIGHEID, GEEN VREDE.

-- Mouvement de l'Immigration et Banlieues (MIB)

(1) Zones de non-droit: zones van onwettelijkheid waar de hooggeprezen republikeinse waarden niet meer gelden.

(2) Racailles: term die gebezigd wordt door Franse politici, intellectuelen, media, en andere smeerpapieren om de jongeren in de banlieues te criminaliseren, 'krapuul'. Jongeren uit de banlieues zijn zelf deze term beginnen gebruiken en claimen. Sauvageons, 'gewelddadige wilden, barbaren'.

De website van de MIB geeft strijdbare informatie over het gevecht in de banlieues. <http://mib.ouvaton.org/>

Barbarij als administratief wapen - solidariteit als tegengif

In Brussel wordt de St.-Bonifacius kerk sinds een tweetal maanden bezet door de UDEP (Union de défense des sans-papiers). Dit om zich te zich te verzetten tegen de moordende migratiepolitiek van de Belgische staat en om onvoorwaardelijke regularisatie te eisen. Vorige maand berichtten we al over deze groep sans-papiers in strijd, deze maand vertaalden we een communiqué van de CRER (Coordination contre les Rafles et les Expulsions et pour la Régularisation).

De kerbezitters vormen links achteraan de kerk een grote cirkel: ze, de 'politieke groep', zijn in vergadering. Hier en daar enkele 'buurtbewoners' en 'mensen zonder papieren' die rondstruinen. Langs de voorkant van de kerk toch een zucht koude wind over de zwarte steenvloer. Twee mannen van 'sociale noodhulp'⁽¹⁾ onderbreken ons. We hebben het bericht doorgereggen uit de Noord-wijk: een man, een vrouw en een meisje zwerven er tijdens de nacht rond op zoek naar een plaats om te slapen. We zijn ze gaan zoeken en hebben ze onder onze hoede genomen. Maar... er is geen enkele plaats meer vrij in de centra voor daklozen. Ze hebben ons verteld dat ze misschien hier onderdak zouden kunnen vinden... Ze zitten in de camionet die voor de kerk geparkeerd staat. Een man en een vrouw komen, met gebogen hoofden en ogen als van geslagen honden, binnen. De mama is zwanger. Het schattige kleine meisje volgt in haar lichtblauwe anorak. Ze heeft haar haar ingevlochten tot kleine zwarte dotten, versierd met kralen in levendige kleuren. Ze is 6 jaar oud en spreekt Nederlands. Haar blik probeert te begrijpen. Ze heet Weeza. Ik trek me terug naar het voorschip van de kerk om in stilte te huilen. Ik huil en word woedend. Ze hebben Omer erbij gehaald, iemand uit Congo. Hij spreekt

Portugees: de ontredderde familie komt uit Angola. Ze hoeven maar 1 nacht onderdak: morgenvroeg moeten ze zich melden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Grote discussie: er is geen plaats meer, het is onmogelijk ze hier onder te brengen,... Enkelen maken zich kwaad: ondenkbaar om een familie in deze kou op straat te laten. Drie bezetters besluiten hun slaapplek deze nacht af te staan : ze zullen thuis gaan slapen deze nacht! De man gaat naar buiten om hun bagage te halen: een oude caddy op wieltes met een groen geruite zak. In de zak, alles wat ze hebben. Sinds ze op straat zijn, zijn hun spullen al beetje bij beetje gestolen... In een hoek van de kerk zetten de drie Angolezen zich neer - alleen, op een matras. Hun starende blik is leeg. We gaan naar ze toe, we willen hun verhaal kennen... Hun asielaanvraag onder artikel 9.3⁽²⁾ is zopas afgewezen, als cadeautje kregen ze een bevel tot verlaten van het grondgebied. "Jullie zijn aan het einde gekomen van de procedure," zeiden ze hen in het centrum, "we kunnen jullie niet meer hier houden." Bestemming: de straat. Dat was woensdag. De zwangere mama is ziek: ze staat op het punt in te storten door de pijn en het lijden van het eindeloze afwachten, door de drukke en stresserende overbevolking in het open centrum van het Rode Kruis in Kapellen⁽³⁾ waar ze meer dan drie jaar hebben verbleven. Een medisch certificaat bekrachtigt haar situatie en de absolute nood aan rust en ontspanning. En...ik weet niet zeker of ik de wraakroepende absurditeit van de administraties die deze hete aardappel wegsturen heb willen begrijpen, maar de sociale assistent van het open centrum in Kapellen had hun de oplossing voorgelegd: dat ze zich 's morgensvroeg melden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De functionarissen daar zullen dan een oplossing vinden voor hun probleem. Ze rekenen er op; ze willen erheen gaan.

Er heeft zich ondertussen een klein groepje gevormd rond de drie nieuwe leden van de grote familie. Er wordt een krachtige petroleumverwarming tussen hen geplaatst. Een schotel met broodjes, warme dranken. Het kleine meisje heeft een plasticen speeltje met gele, appelgroene, rose en blauwe kleuren gekregen. Er zitten hendeltjes aan, en als ze die in gang zet, dan komen er vreemde geluidjes uit het speeltje. Warme en trieste glimlachen tekenen zich af op de gezichten van de ouders. Hun ogen zingen. Hun ogen wenen. Ze zullen niet naar de Dienst Vreemdelingenzaken gaan morgenvroeg. Alleszins niet voordat we hun advocaat hebben gecontacteerd. Niet voor heel lang, misschien? En, het is zeker, het is beslist: ze blijven hier zoals nodig is! "Jullie hebben geluk gehad... Morgenavond zouden jullie zonder twijfel in 127 bis hebben geslapen." "Slaapwel!"⁽⁴⁾ Dit alles heeft plaatsgevonden op 30 november 2005, 's avonds, in de bezette kerk Saint-Boniface, rue de la Paix, Brussel.

-- Jean-Marie

(1) Sociale noodhulp : 'Samu Social', dienst in Brussel die daklozen op-pikt en een slaapplek voor hen zoekt. (2) Artikel 9.3: als asielzoekers niet worden erkend als politieke vluchtelingen, kunnen ze via artikel 9.3 'humanitair asiel' aanvragen wat door de Raad van State ontvankelijk moet verklaard worden. In de realiteit is er van 'humanitair asiel' uiteraard amper sprake, nog geen 3 % van de aanvraagsters krijgen papieren. (3) Open centra zijn 'opvangcentra' voor asielzoekers in procedure. Ze worden beheerd door FEDASIL, het Rode Kruis en enkele kleinere centra door lokale gemeentebesturen. 'Open' centra weerspiegelt zeker niet de realiteit: ook in open centra vinden razzia's plaats, worden mensen 's nachts opgesloten,... Zie de NAR 200 voor artikels over 'open' centra en de rol van het Rode Kruis in het misdadige asielbeleid. (4) 127 bis: in België zijn er drie gesloten centra (Brugge, Merksplas en Vottem) en één gesloten transitcentrum (127 bis, Steenokkerzeel). In deze gevangenskampen worden uitgeprocedeerde asielzoekers en illegaal gemaakte opgesloten in afwachting van hun deportatie.

Kritische studie van het Enige Echte Anarchisme in Vlaanderen van 1986 tot 2006

Achter een blad als de Nar zit meer dan je denkt. Het huidige Narcollectief is nu al 2 jaar bezig en De Nar is in totaal aan haar 20e jaargang toe. Nummer 200 kwam uit in de 10e maand (20 maal 10 is 200) van het jaar 2005 (5 van het 5e jaar in dit millenium maal 4 van de 4 cijfers in 2005 geeft 20), 2 keer 2 jaar geleden vielen de 2 torens én 9 plus 11 is ... 20. Met allen die hier niets van begrepen hebben schreeuwen wij het uit: "Halt aan de ongere cijfermystiek, tijd voor een terugblik!"

Deel 2: De kleren van De Nar (nummers 1-100)

In deel 1 van "De Navel van De Nar" ("De Jetse connectie", De Nar 200, p 5) werd er langer stilgestaan bij het ontstaan van De Nar ("october 86") en haar eerste groeipijnen, dromen, ontnuchteringen,... Aan het woord was mede-oprichter Erik Van der Veken, vandaag geven we het woord aan De Nar zelf. We staan even stil bij De Nar en haar verschijningsvormen, de evolutie van haar uiterlijk, de maten, kleurtjes, handelbaarheid,... Tweehonderd nummers, dat is goed voor een aanzienlijk aantal beelden en woorden die de tand des tijds hebben doorstaan, die gewoon leuk zijn of nog die de essentie letterlijk wisten/weten te vatten. Het betere werk van onze voorgangersters zal dan ook regelmatig een plaats krijgen in de komende nummers. Het serieuzere onderzoekswerk, dat De Nar haar naam en faam gaf, laten we even voor wat het is en we concentreren ons op de uiterlijke kenmerken, de covers, de bijbehorende body en de badges...

In het interview met Erik lazen we reeds hoe De Nar in oktober 1986 het daglicht zag dankzij de krachtenbundeling van drie kleinere zeer bescheiden lokale 'bijna-éénmansprojecten'. De lat werd niet te hoog gelegd: "Doel van het initiatief is een breder publiek te laten gewaar worden van alternatieve publicaties, activiteiten, kunst en muziek.". "De Nar. Alternatieve activiteitenkalender en nieuwsbrief.", was een feit en voor 10 frank was ze van u, een abo had je voor 150 frank. Voor dat geld kreeg je een dubbelgevouwen recto-verso A4'tje boordevol alternatieve activiteiten, nieuws van het progressieve en anarchiserende schrijverstersfront, aankondi-

gingen over punk, hardcore en DIY-records en projecten, dito kunst en tal van alternatieve contacten, dit alles in binnen- en buitenland. Een uitgebreide agenda, memo en contactengids, zo kun je die eerste nummers wellicht nog het best omschrijven. Van een echte cover of opiniestukken was er nog geen sprake en na vijf nummers verhuist de ondertitel "Alternatieve activiteitenkalender en nieuwsbrief" naar het "voorwoord" en nog later naar de "kolofon". De Nar was verder vlotjes bereikbaar via post en telefoon, voor de jonge lezersters via briefwisseling en vaste nummers. Wat verder opvalt is de hoeveelheid tekst per vierkante centimeter, de eigenzinnige schrijfwijze en de oproepen voor meer reacties. Zou er dan toch niets veranderd zijn?

Koppen

Het aantal rubrieken wordt al gauw uitgebreid en met de invoering van de rubriek "actueel" in nummer 11 (aug. '87) vinden de eerste inhoudelijke opiniestukken hun weg naar De Nar. Het blad zet intussen gestaag uit en er zijn regelmatig extra bijlagen. Rond die tijd wordt er ook voor het eerst geëxperimenteerd met "sponsors" in De Nar en een Nar-distro wordt uitgebouwd. Nummer 20 ("Al mei '88!") is al goed voor 5 A4'tjes en 15 frank. Het blijft druk druk druk, maar cartoons zijn geen zeldzaamheid meer en er is steeds meer sprake van een echte cover.

Dat laatste is zeker zo vanaf nummer 24 (sept. '88), De Nar krijgt dan ook voor het eerst nietjes mee. Ook inhoudelijke artikels, militante teksten, politieke pamfletten en dergelijks krijgen steeds meer plaats, mede dankzij het betere knip- en plakwerk. In nummer 26 (nov. '88) vallen een aantal contactadressen weg en De Nar krijgt stilaan een vaste vorm.

Eind '89, begin '90 lijkt er dan een eerste dipje te zijn; adressen veranderen, structuren ("vzw De Nar") veranderen en de verdere uitbouw blijkt even te worden gestaakt. De Nar blijft intussen wel grotendeels trouw aan haar interesses, vorm en kop. We schrijven mei '91, De Nar krijg je nog steeds voor peanuts (20 frank), maar De Nar wordt het "maandelijks uitwendig orgaan van vzw De Nar" en de vermelding "maandelijkse alternatieve nieuwsbrief en activiteitenkalender" verdwijnt.

Aan de kop van De Nar wordt intussen niet meer gesleuteld, maar de "laatste 1991-Nar is alweer een poging tot het doorvoeren van lichte wijzigingen". De Nar verandert radicaal van vorm. De A4'tjes en de nietjes hebben afgedaan en in ruil krijgen we een tot A5 geplooid A3. De publicatieruimte neemt wat af, vermits het gemiddeld aantal pagina's even terugloopt, maar de letters blijven elkaar tegen een hels tempo opvolgen. Het lijkt erop dat De Nar weer rust heeft gevonden en dat het er opperbest mee gaat; de kop krijgt al eens een ludieke invulling, de overstap van de copyteek naar het "drukkerskollektief De Wrikker" maakte de vormverandering mee mogelijk, een abo heb je nog steeds voor een prikje en De Nar is al even gewoon "De Nar"...

Papieren podium

In nummer 87 (dec. '93) wordt de komende overgave van De Nar aangekondigd (zie interview vorig nummer) en voor het eerst is er sprake van "een maandelijkse nieuwsbrief en papierenpodium voor mensen en organisaties die geen of te weinig aandacht krijgen in de zuilenpers". De computer ging steeds meer de vorm en lay-out bepalen, De Nar kreeg al eens

een ander kleurtje mee en de langere inhoudelijke stukjes en het frontnieuws verdringen de activiteitenkalender, praktische info en contacten grotendeels naar de achterflap.

In de zomer van '94 (nummer 95/96) verandert de verantwoordelijke uitgever, de oude ploeg houdt het stilaan voor bekeken en er is een nieuwe wind merkbaar. Een nieuwe jonge dynamische ploeg gaat aan de slag. De Nar heeft dan al wat weg afgelegd en de colofon werd in dat overgangsjaar inhoudelijk ook serieus uitgebreid: "De Nar wil een papieren podium zijn voor wie zich beweegt op vlak van maatschappelijk en socio-politiek verzet tegen wantoestanden, en wil tevens een creatief platform bieden aan mensen die hun kunsten moeilijk laten kunnen." Ook mocht je nu —nog steeds volgens de colofon— "gerust stellen dat De Nar een libertaire geïnspireerd blad is, dat opkomt voor een zo groot mogelijke individuele ontwikkeling en zelfbepaling, zelfbeheer en allerlei alternatieve organisatie- en omgangsvormen".

De Nar slaat in dat overgangsjaar al wel eens een nummertje over, maar voor 400 frank krijg je toch nog steeds zo'n 6 A3 pagina's per maand —al dan niet in de vorm van een dubbelnummerboordevol informatie, de agenda is blijkbaar bijnaak geworden en ernstige artikels geven De Nar een nieuw uiterlijk. Het plakboek heeft afgedaan, de punk is nog nauwelijks hoorbaar en de verzetskreten krijgen steeds meer ruimte. Een nieuwe De Nar is geboren! Hoe en waarom leest u in een volgende aflevering van De Navel van De Nar...

-- Het Ongedierte in het archief

vlhr:
De Nar nrs. 28, 81 en 92

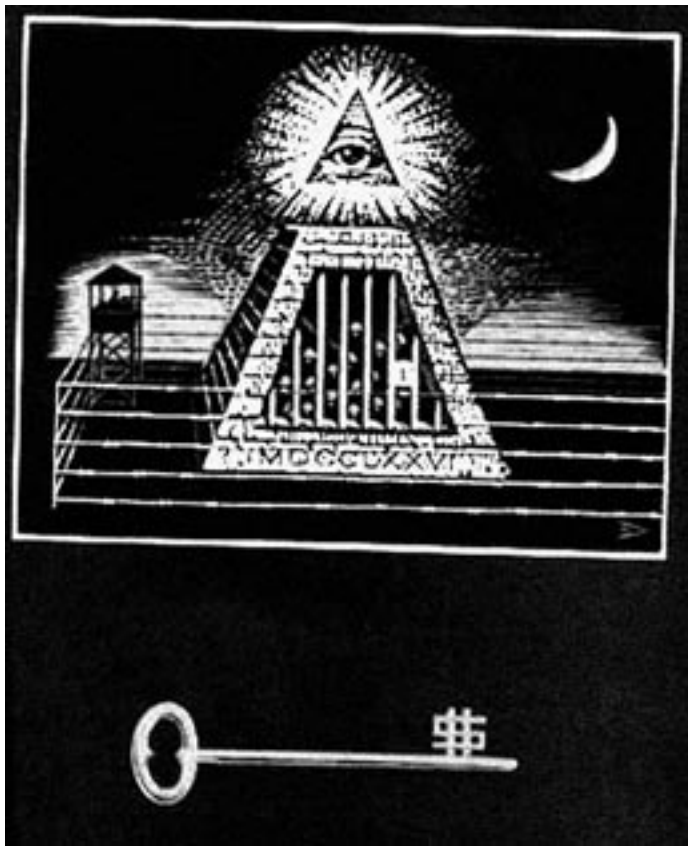
Big Brother in 2006: de microchip (RFID)

Het technologische potentieel voor het panopticum en de totale digitale controle.

Een tijdje terug verschenen er zowel in de binnen- als in de buitenlandse pers allerlei alarmerende berichten en geruchten. Er wordt gewag gemaakt van een nieuwe technologische innovatie waarvoor het bedrijfsleven zijn lof niet onder stoelen of banken steekt. In sommige landen zou men demente bejaarden willen ‘chippin’ zodat deze gemakkelijk en snel kunnen worden teruggevonden indien ze wegllopen. Ook schoolkinderen en het kroost van rijke mensen, veiligheidspersoneel, kaderpersoneel, soldaten te velde, kortom, op termijn zal iedereen ‘gechipt’ worden, net zoals men tegenwoordig in België al doet met honden, katten en fretten.

Het discours dat hierbij gehuldigd wordt, luidt dat het voor onze eigen bestwil is, voor de veiligheid van onze kinderen, tegen diefstal enz.... En de kapitalisten wrijven zich al in de handen bij de winstcijfers die hen worden voorgespiegeld door RFID-producenten zoals Applied Digital Solutions. De naam van hun produkt is de Verichip, met de afmetingen van een zandkorrel. Wie alles wil weten over de diensten die zij aanbieden en de toepassingen die zij voorzien voor hun microchips, kan surfen naar hun website : www.adxs.com.

Voor ons is het allang duidelijk: men probeert de mensen de ID-chip aan te praten op dezelfde manier als men hen de GSM verkocht heeft, door het oproepen van allerlei irrationele angsten, waardoor de mensen ten prooi vallen aan een steeds sterker veiligheidssyndroom. Alsof zelfs iedereen die niks te verbergen heeft zich alles zou moeten laten welgevalen en de klok rond gecontroleerd zou moeten worden.

Wat zijn RFID's dan precies ? Het gaat hier om miniskuu kleine microchips die in het menselijk lichaam, in dieren en zelfs in produkten kunnen worden ingeplant met allerlei bedoelingen, gaande van het vergemakkelijken van betalingen, de beveiliging en opsporing van de 'gechipte' wezens en items, tot het opslaan van allerlei gegevens over een persoon zoals bij een SIS-kaart en een identiteitskaart, etc... De toepassing van RFID-technologie brengt grote nieuwe privacy-vraagstukken met zich mee. RFID staat voor Radio Frequency Identifier. RFID's hebben geen eigen energiebron, daarom kunnen deze computerchips zo klein zijn als een zandkorrel: ze werken niet op batterijen of zo, maar krijgen hun energie door het magnetisch veld van de scanner die ze leest, en eens ze door dat veld gaan, geven ze een draadloos signaal met de info die op de chip staat. Het systeem dat de wereldwijde standaard lijkt te gaan vormen, de Electronic Product Code, kan elk produkt op aarde een eigen uniek identificatienummer geven. Vanuit een privacy-perspectief is het vooral zorgelijk dat chips heimelijk, zonder dat de houder het merkt, kunnen worden uitgelezen. Eigenlijk zou een bedrijf of de overheid nu al overal van die scanners kunnen zetten, bijvoorbeeld aan de ingang van overheidsgebouwen, supermarkten, stations en de chips uitlezen.

(WIFI of Wimax), nogal wat elektriciteit. En grote batterijen passen natuurlijk niet in kleine chips. Een GPS gaat zijn positie bepalen door een kruispuntpeiling te doen aan de hand van de signalen van enkele GPS satellieten. Zo'n ding bevat geen zender, enkel een ontvanger (zoals een radio pakweg) en de huidige satellieten zijn ook niet uitgerust om inkomende signalen te verwerken: ze kunnen enkel zenden. De huidige technologie (GPS) staat echter nog niet ver genoeg om deze nachtmerrie waar te maken. Maar het is niet uitgesloten dat GPS in de toekomst zal gebruikt worden om te tracken, eens er satellieten in orbit zijn die daartoe uitgerust zijn. Doch ook daar gaan ze op het probleem van de voeding van die of die wireless chip stuiten: die dingen verbruiken nogal en de batterijtechnologie staat nog niet ver genoeg om heel kleine batterijen te maken die die chips voldoende lang van stroom kunnen voorzien. Maar dit kan snel veranderen...

De meest waarschijnlijke technologiesporen waar zo'n scenario vandaan zou kunnen komen lijken brandstofcellen omdat je daar heel kleine en krachtige batterijen mee kunt maken en The Cell. The Cell is een zeer energie-efficiënte draadloze chip van IBM en Motorola. The Cell processoren kunnen naadloos samenwerken als één processor en men is van plan om die dingen

in zowat alle elektronische apparatuur te steken. Microsoft zou dan de bijhorende abonnementen verkopen: een goedkoop laat je enkel de processor gebruiken in je pc, de duurdere ook de processor in je haardroger, ijskast enz. Die dingen produceren een draadloos signaal dat wel relatief vlot op grotere afstand op te vangen is dan het RFid signaal...

In de toekomst zal iemand die onbewust zo'n chip draagt, bijvoorbeeld ingebouwd in een bril-montuur of een duur horloge, daardoor telkens als een uniek persoon herkend kunnen worden door uitleesapparatuur van willekeurige andere winkels... of overheidsdiensten.

In de USA is dit nieuwe fenomeen al jaren een hype en er wordt al sinds het einde van de jaren '90 actie tegen gevoerd door een brede waaier aan mensen en bewegingen (van christelijke fundamentalisten, die er het teken van het Beest in zien, t.e.m. 'libertarians' die zich terecht vragen stellen bij de toenemende controle op de mensen). Zij vrezen dat een algemene toepassing van het RFID-principe in de maatschappij niet alleen zal leiden tot meer controle op de bevolking door politie en staat, maar ook tot een toenemende aantasting van de privacy omdat er plannen bestaan (o.m. bij Wall Mart) om allerlei produkten te chippin, zodat winkeldiefstal onmogelijk gemaakt wordt en zodat

Microchips als traceerapparaten: de natte wensdroom van elke politiestaat of imperialistische nieuwe wereldorde.

men zelfs deze koopwaar kan volgen tot bij de mensen thuis. Je kunt het beschouwen als een soort van 'cookie' die mensen en produkten traceerbaar maakt, net zoals momenteel het internetverkeer en sitebezoek van mensen gevolgd en gecontroleerd wordt, vaak met de bedoeling om je op te nemen in statistieken en databases die je daarna allerlei spam beginnen sturen. Het bedrijfsleven is zeer geïnteresseerd, uiteraard. De verwachtingen zijn daar hooggespannen om door middel van RFID allerlei soorten voorwerpen te kunnen identificeren en traceren. In tegenstelling tot de vrij onschuldige toepassing van RFID-labeling in de logistiek en distributie (bijvoorbeeld om een pallet goederen in één keer te scannen) kan het gebruik van RFID-labels op consumentengoederen grote inbreuk maken op de privacy-rechten en verwachtingen van mensen. De eerste winkelexperimenten met de mini-chips in Engeland en Duitsland stemmen niet vrolijk; er werden grote hoeveelheden, soms zeer gevoelige data verzameld zonder expliciete toestemming van de consument en zonder definitieve uitschakelmogelijkheid. De technologie maakt het nog veel gemakkelijker om het koopgedrag van consumenten zeer precies in kaart te brengen, zelfs nog voordat iemand daadwerkelijk betaalt, bijvoorbeeld door een chip in een klantenkaart te stoppen. Dankzij RFID-labeling kunnen winkels zelfs zien hoe lang een klant bij een bepaalde rek blijft staan, welk produkt hij/zij uit het schap pakt maar dan weer terugzet en welke route hij/zij aflegt in een supermarkt.

Doch het grootste gevaar van de nieuwe technologie vormen misschien toepassingen die door de overheid zelf gebruikt zullen worden. Vanaf 2007 zullen zowat alle Nederlanders met tenminste één chip op zak rondlopen, in paspoort/identiteitskaart en in de nieuwe OV-chipkaart. De ministers Donner en Pechtold hebben al aangekondigd dat zij de invoering van RFID-chips in de ID-bewijzen willen gebruiken om een centrale database aan te leggen met biometrische gegevens, gelaatskenmerken en vingerafdrukken. Deze database dreigt ongekende en nieuwe

opsporingsmogelijkheden te verschaffen aan de politiestaat in wording, bijvoorbeeld om onbekenden via cameratoezicht te identificeren.

In België maakte het debat niet zo lang geleden opgang met het voorstel om een nieuwe soort van identiteitskaarten te verdelen: de E-ik, het nieuwe digitale paspoort. Zelfs Bill Gates himself kwam naar België om het onding te promoten. Hij liet zelfs weten dat de MSN-software ging aangepast worden om de E-Ik te kunnen gebruiken. Dit zou in het voordeel spelen van de jongsten onder ons die geconfronteerd worden met chatters met dubieuze bedoelingen. Op zich leek dat wel een prima voorstel en iedereen kon zich erin vinden. Het charme-offensief rond het E-Ik is gelukt en de bevolking is in de wolken omdat de regering moeite doet om jonge internetgebruikertjes te beschermen tegen volwassen pedosexuelen en zo meer die van de anonimiteit van het internet gebruik maken om hun slachtoffertjes te misleiden. Tot hier kon iedereen zich vinden in de 'goede bedoelingen' van de overheid. Laat ons echter ook niet vergeten dat bij het gebruik van de E-Ik (om maar iets te zeggen) MSN-messenger, of Microsoft automatisch een aantal gegevens zouden kunnen lezen die eventueel misbruikt kunnen worden voor direct marketing, het aanleggen van profielen, het volgen van surfverkeer, van je vrienden, enz... Dat is pas echt beangstigend.

We weten ook dat e-IK's nu al in voege zijn in België: in Leuven is er al een proefproject van start gegaan en in principe krijgt iedereen die nu om een nieuwe identiteitskaart gaat, een e-IK. Men wil in Europa schijnbaar niet direct op grote schaal overgaan tot het -onderhuids- inplanteren van de microchips bij mensen, maar via een tussenstap : een identiteitskaart met chip. De chip zal dus eerst nog op een kaartje komen te zitten, zoals de huidige SIS-kaart, voordat hij in een volgend stadium rechtstreeks ingespoten zal worden. Zo is er de Baja Beachclub-discotheek in Rotterdam, waar mensen zich die chips al laten inspuiten vandaag de dag. Ze krijgen dan een korting van 30 % op hun drankverbruik bijvoorbeeld. De foto's van hoe die inspuitingen gebeuren vind je op www.baja.nl. Je zult er zien op welk een walgelijke manier deze chips aangeprezen worden.

Maar wat is dan het probleem ? Een kritische blik op de E-Ik doet onmiddellijk andere dingen vermoeden. De E-Ik zal gebruik maken van de chip die al terug te vinden is op je SIS-kaart. Een chip waarop allerlei informatie kan opgeslagen worden. Nu staan er op een E-ik enkel je naam, geboortedatum en rijksregisternummer maar de chip biedt plaats voor VEEL meer. De informatie die nu op je SIS kaart staat zal eveneens daarop terug te vinden zijn, evenals je hele medische geschiedenis. Tot hiertoe nog niets slechts te melden, het is handig om al die losse gegevens op 1 kaartje samen te laten komen. Je hele leven zal er op terug te vinden zijn: kredietwaardigheid, bankgegevens, DNA-code, familiale situatie, studies, boeken die je hebt geleend bij de bibliotheek,... Een iets kritischer blik op de E-Ik laat al snel andere gedachten bovenkomen. Sommigen, die steeds hun papieren verliezen, zullen denken dat het alleen maar handig is om ALLE informatie op één kaartje of chip te zetten. Wat is dan het probleem? Je hele privéleven zal er op terug te vinden zijn én te controleren...

Wij vinden dus dat de microchips/RFID's een aantasting zijn van de mensenrechten, dat ze de

onmenselijkheid van de maatschappij nog meer zullen bevorderen dan tot dusver het geval was. De VeriChip zal de privacy vernietigen, en niet alleen de privacy op zich, maar ook de menselijkheid in het algemeen. Hetzelfde geldt voor alle plannen om retinalscans uit te voeren met intelligente camera's, die je gezicht of je iris herkennen, om het even waar je binnengaat.

Doordat je met al die gegevens op één kaartje rondloopt, zal elke willekeurige politieagent bij een routine verkeerscontrole je hele leven in ogenschouw kunnen nemen. In de nabije toekomst zullen mensen met die E-ik ook kunnen betalen in de winkels en zullen ook bedrijven zomaar toegang hebben tot je hele leven als je hen je E-ik overhandigt om mee te betalen. Als je denkt dat spam nu al een plaag is, wacht dan maar totdat ze je doelgericht advertenties gaan sturen over de producten die je in het verleden hebt gekocht. De maatschappij zal op die manier zonder cash geld functioneren, waardoor kapitaal een louter digitale aangelegenheid zal worden (wat nu al grotendeels zo is).

En wat als mensen hun E-ik verliezen? De overheid en bedrijven hebben reeds een technologisch perfect mogelijk doomschapscenario bedacht. Ze zullen ervoor zorgen dat mensen het 'kaartje' niet meer kunnen kwijtraken door deze tussenstap over te slaan en de microchips rechtstreeks te in te planten. Ook Retinal-scans (van de iris in je oog) en vingerafdrukken zullen in een digitale omgeving gebruikt worden om al je gegevens te scannen. Een dergelijk scenario zal ook aangemoedigd worden als een waardig alternatief voor de E-ik en er zullen een aantal voordelen aan gekoppeld worden om de mensen over de streep te trekken (kortingen, snellere bediening e.d.). Hierdoor zullen mensen zonder implantaat gediscrimineerd worden en quasi verplicht worden om zich te laten implanten met een Verichip om dezelfde 'voordelen' te genieten. Op dit ogenblik wordt er in Mexico al geëxperimenteerd: de federale politie is reeds uitgerust met zo'n chip. Federale ambtenaren kunnen alleen aangenomen worden indien ze bereid zijn zich zo'n chip te laten inplanteren.

De microchips zijn traceerapparaten en het zal dus mogelijk zijn om mensen overal op te sporen en te controleren, de natte wensdroom van elke politiestaat of imperialistische nieuwe wereldorde. En waarover spreken we dan? Inderdaad, over de Big Brother-politiestaat in wording. Camera's zullen zelfs overbodig zijn omdat men je overal, ook waar geen camera's staan, zal kunnen opsporen en zal kunnen zien met wie, wanneer en waar je samenkomt bijvoorbeeld.

Een opmerkelijke anekdote is dat Tommy Thompson, ex-gouverneur van Wisconsin en lid van de Bush-administratie, zichzelf heeft laten chippen en tevens in het bestuur zit van Applied Digital Solutions, het bedrijf dat de microchips al massaal produceert. Het bedrijf heeft al een patentrecht verworven bij 56 medische centra in de States om de VeriMed (een microchip ontwikkeld om medische informatie over personen op te slaan) in te planten bij hun patiënten. De voorstanders beweren dat de chips persoonlijke informatie zal ontsluiten die medische professionals zullen helpen om te weten welke behandeling ze moeten geven in noodgevallen. Door het uniek nummer dat men vindt op de chip kunnen paramedici de volledige medische geschiedenis van een verkeersslachtoffer terugvinden. Een van de VeriChip-wetenschappers kwam op het idee toen hij na de

11 september-aanslagen zag hoe reddingswerkers problemen hadden om vermiste mensen terug te vinden onder het puin. Bush-aanhanger Thompson zei letterlijk: "Ik geloof dat de VeriChip een belangrijk en veilig middel is om toegang te verkrijgen tot medische verslagen en andere informatie. Ik kijk er naar uit om met het bedrijf te werken terwijl het voortgaat met groeien".

De nieuwste plannen van Defensie in de USA liegen er ook niet om. Amerikaanse militaire experts willen hun elitetroepen intelligenter en

doelgerichter maken door microchips in te planten in de hersenen van de betreffende soldaten. Volgens bepaalde wetenschappers zal de chip het geheugen van de troepen zodanig verbeteren dat ze tijdens moeilijke operaties beter beroep kunnen doen op de ervaring die ze opdeden bij de training. Gespecialiseerde onderzoekers in bio-engineering aan de Universiteit van Zuid-Californië hebben deze chip ontworpen. Ze werkt op precies dezelfde manier als de hippocampus – het gedeelte van het brein dat instaat voor het geheugen. Momenteel wordt het systeem getest op dieren. Indien zij er goed op reageren, zullen in de toekomst ook imperialistische VS-soldaten met dergelijke chips uitgerust worden.

Amerikaanse ouders die bang zijn dat ze niet weten waar hun kinderen uithangen, hoeven zich dankzij het Amerikaanse bedrijf van Steve Wozniak, 'Wheels of Zeus' (1) helemaal geen zorgen meer te maken. Dit startende bedrijf wil kinderen van computerchips voorzien, zodat ze door hun ouders altijd gevolgd kunnen worden. Via geavanceerde GPS technologie en het draadloze wOzNet netwerk kan men de geliefden in de gaten houden. Amerikaanse ouders zouden volgens het Mercury News erg blij zijn met de technologie, die nu al in winkelcentra wordt getest (2). Het systeem kan ook gebruikt worden voor huisdieren en demente bejaarden, aldus de website.

In Japan wil men studenten en scholieren chippen om het spijbelen tegen te gaan. Op die manier kan men zich altijd vergewissen van het feit of de kinderen al dan niet op school aanwezig zijn. De chips worden ontwikkeld door electronicareus Fujitsu. In een voorstad van Tokyo wordt op de lagere school van Rikkyo het systeem door hen uitgetest sinds 9 juli 2004, toen het in de pers verscheen. Voorlopig worden de chips nog wel bevestigd aan de schooltassen en niet in de kinderen ingespoten. Een zeventigtal kinderen worden misbruikt als proefkonijn voor dit project.

Een recenter voorbeeldje misschien? In de krant HinduBusiness van 10 november lezen we dat de VS plannen maakt om elke buitenlandse bezoeker die van plan is om het land binnen te komen voor werk, studie, of gewoon verbonden aan een reisorganisatie, te verplichten een RFID kaartje bij zich te houden zodat de DHS (Department of Homeland Security) de gasten beter kan volgen. De bezoekers weten niet wanneer en of hun RFID chips worden gelezen. De proef is inmiddels gestart en -indien succesvol- zullen er scanners ingezet worden bij de 50 drukste grensovergangen. Het gaat dan voornamelijk om het registreren van illegale immigranten uit de Zuid-Amerikaanse landen en zal (nog) niet van toepassing zijn op bezoekers met een geldig visum, zo zegt men toch.

En wat vindt de EU hiervan? De adviesgroep van de EU die werkt rond wetenschapsethiek en nieuwe technologieën heeft bij de Europese Commissie advies ingediend om ICT implantaten (zoals de RFID-chips) alleen toe te staan als er geen minder ingrijpende middelen voor-

handen zijn om hetzelfde legitieme doel te bereiken, zelfs als het om puur wetenschappelijk onderzoek gaat (2).

Uiteraard zal dit alles alleen maar leiden tot meer controle op het menselijk handelen en denken. De controle zal meer en meer op technologische wijze gebeuren in plaats van louter door middel van reclame en propaganda. De multinationals zijn al zeer geïnteresseerd, de overheden eveneens. Zo zal men elke privacy en menselijke vrijheid vernietigen in naam van de 'veiligheid'. En zo komt het '1984' van George Orwell schrikbarend dichtbij. Alleen was het zo dat de mensen in het boek alleen leven onder camerabewaking, terwijl de echte mensen de (nabije?) toekomst gestuurd en emotioneel gecontroleerd zullen worden.

Iemand die zich hard heeft ingezet om een soort van digitale burgerrechten op te stellen en te verdedigen, is Stefan Verhaegh. Op zijn website vind je een aantal nuttige informatie en tips, alsook de eisen die hij stelt om ervoor te zorgen dat onze burgerrechten ook in de toekomst nog zullen bestaan (al wordt dat steeds twijfelachtiger). Op zijn website (3) valt er veel te lezen, waaronder het volgende:

RFID-toepassingen die te allen tijde verboden moeten worden: Het moet verboden worden dat verkopers druk op klanten uitoefenen of zelfs

dwingen om producten met actieve of slapende RFID-tags te kopen. Consumenten moeten te allen tijde een vrije keuze hebben om producten zonder RFID-labeling aan te schaffen. Prijsstrategieën die leiden tot het wegnemen van een vrije consumentenkeuze, zoals een klantenkorting die alleen geldig is voor producten met RFID-labeling, mogen niet worden toegestaan. RFID mag niet gebruikt worden om individuen te traceren zonder dat hier van te voren door de goed geïnformeerde consument, schriftelijke toestemming voor is verleend.

RFID mag nooit worden toegepast op een manier die de anonimiteit vermindert of opheft. Zo mag RFID bijvoorbeeld nooit in geld ingebouwd worden. Bits of Freedom maakt zich dan ook grote zorgen over de plannen van de Europese Centrale Bank om eurobiljetten van RFID-labels te voorzien.

Er mag in geen enkel geval een verbod komen op de mogelijkheid voor individuen om RFID-etiketten op te sporen en uit te schakelen zodra deze in eigen bezit zijn".

-- Bokkerijder

(met dank voor het technisch advies van De Nar).

Voetnoten

- (1) <http://www.woz.com/2005/index.html>
 (2) http://europa.eu.int/comm/european_group_ethics/docs/issue4.pdf (Engelstalig, 16-03-2005)
 (3) <http://www.bof.nl/rfid/RFIDpositionpaper.html>

VEGAN DELI-CORNER

Vegan loempia's (voor ongeveer 40 mini-loempia's)

Groentebouillon • 1 paprika • 1 stuk wit van prei • 1 handvol sojascheuten • 1 handje gedroogde zwarte chinese champignons in reepjes (Je kan ook andere wok-groenten gebruiken, zoals babymais, wortelreepjes, champignons, zeewier,...) • 160 gr tofu • 4 vierkante rijstblaadjes • maïs- en sesamolie

Groentenvulling:

- Snij de paprika in twee en dan in fijne reepjes.
- Snij de prei heel fijn.
- Was de zwarte champignons, laat ze weken in kokend water voor ongeveer een kwartiertje en laat ze dan uitlekken.
- Laat de tofu uitlekken, snij hem dan in kleine dunne stukjes (denk eraan dat de tofu in de loempia moet) en marineer de tofu in een kruidenmix van bvb. komijn, paprika, peper en een eetlepel sojasaus.
- Giet wat maïs- en sesamolie in een pan. Als de olie heet is, wok de groenten in 2 min gaar, voeg er op het einde wat groentebouillon bij en schenk de groenten op een schotel.
- Giet dan een goede hoeveelheid maïsolie in de pan en frituur dan je tofu tot hij een korstje krijgt. Schep de tofu (zonder olie) uit de pan en meng met de groenten.

Loempia's rollen

Pak het volgende materiaal:

- 1 diepe kom om de rijstblaadjes in te weken (giet er dus koud water in).
- 1 plat bord om op te werken.
- 1 groot plat bord (of een dienblad) om de loempia's op te laten drogen.

Werk per 5 blaadjes en voeg dan telkens enkele blaadjes toe aan het (week)water, zodat je vlot kan doorwerken. Een rijstblad moet ongeveer zo'n 3 minuten weken.

Zodra het rijstblaadje soepel en plooibaar is, pak je het uit de kom, laat je het even uitlekken en leg je het op je werkbord met een hoek naar je toe.

Leg in die hoek een eetlepel van je groenten- en tofuvulling, rol dan één of twee keer op, plooï dan de linker- en rechterpunt van je rijstblad naar het midden toe en rol de loempia dan verder dicht naar het resterende hoekje.

Leg je loempia nu op het groot bord om te drogen. Laat hierbij altijd wat plaats tussen collega-loempia's, zodat ze niet tegen elkaar gaan plakken.

Bakken

Laat wat olie heet worden en bak de loempia's op een matig vuur goudbruin. Serveer met bvb. zoetzure saus, pikante saus of een chutney.

Noot: Je kan deze loempia's ook, eenmaal ze wat gedroogd zijn (+/- een uurtje), prima invriezen.

Smakelijk, en laat ze leven

-- het ongedierte in de keuken.

PS: Vergeet nooit dat er maar één gouden regel is in de keuken: niks moet, alles kan! Varieer dus naar hartelust, maar experimenteer misschien vooral als je geen hongerigen op bezoek hebt. (noot van een ervaringsdeskundige in het culinair experimenteren.)

De vegan deli-corner is een regelmatig verschijnende rubriek. Op zoek naar meer lekkere ideetjes? Sla er de vorige nummers eens op na.

KNarrieg

SCHOOLKAZERNE: In Antwerpen wordt een school opgericht in een oude legerkazerne. De school zal S.W.A.T. heten, wat staat voor “Samen Werken Aan Toekomst” en verwijst naar de interventiedienst van de Amerikaanse politie. Met deze school richt Antwerpen zich op jongeren die van school gestuurd werden en zich daarna niet meer inschreven in een nieuwe school. In de kazerne zullen 30 jonge schoolverlaters getraind worden om zich over te geven aan de schooldiscipline.

GEVANGENIS: In Rusland zitten 808.000 mensen in de gevangenis. 32.000 gevangenen zijn seropositief en 50.000 gevangenen lijden aan tuberculose, althans volgens de officiële cijfers.

NEDERLAND: Nederland was blijkbaar niet zo hevig in shock toen de linkse politieke activist Louis Sévèke vermoord werd. In Belgische kranten haalde de herdenking van de moord op de racist Theo van Gogh de voorpagina, terwijl de dood van journalist Sévèke enkel terug te vinden was in een kolom fait divers. Sévèke was jarenlang actief in een strijd tegen de staatsveiligheid.

INBRAAK ROYALE: Een man werd door de politie opgemerkt toen hij op het punt stond het koninklijk paleis binnen te breken. Hij slaagde er alsnog in binnen te dringen, maar werd wel gearresteerd.

ENKELBAND: Momenteel lopen er 341 gedetineerden met een enkelband rond. Tegen 1 juni 2006 wil Onkelinckx het aantal mensen dat elektronisch bewaakt wordt opvoeren tot 600. De steeds groeiende controlestaat heeft straffen als de enkelband of gemeenschapsdienst nodig omdat de gevangnissen overvol zitten.

CONTROLENETWERK: De Chinese overheden leggen GSM-netwerken tijdelijk plat wanneer ze van plan zijn het land van boeren te ontruimen (ten voordele van corrupte ambtenaren). De boeren sturen immers SMS’jes naar elkaar om hulp te vragen bij het verzet tegen de ontruiming die voor hun deur staat. Tijdens de recente rellen in Frankrijk gebruikten opstandelingen ook de GSM om door te zenden waar rellen plaatsvonden. Lokale politie opperde toen ook om GSM-netwerken tijdelijk uit te schakelen.

DIERENONDERDRUKKING: Europa heeft 13 miljoen euro opzijgezet voor het kweken van 20.000 muisjes met een genetische afwijking. De muisjes zullen worden misbruikt als testmateriaal voor de medische wetenschap. Een deel van hen zal levend beschikbaar zijn, de anderen zullen als diepgevroren embryonale stamcellen klaarliggen. Die stammencellen kunnen dan, naar wetenschappelijk believen en goeddunken, ontwikkeld worden tot embryo’s.

SEKSUEEL GEWELD: In Liberia werd een blauwhelm beschuldigd van verkrachting. Het aantal klachten van verkrachting door blauwhelmen is het voorbije jaar verdubbeld. In Pakistan wordt tevens een hulparts beschuldigd van het verkrachten van slachtoffers van de aardbeving.

ANTI-TERRORISME: In Frankrijk stemde de kamer over een wet die camera’s aan gebouwen, stations, winkels, religieuze ontmoetingsplaatsen toelaat de straat te filmen, terwijl daarvoor alleen de eigen eigendom mocht gefilmd worden.

ANTI-TERRORISME 2: Ook de angstig racistische burger is een krachtig wapen in de strijd tegen het terrorisme. In Nederland werden twee mannen gekleed in djellaba’s door de politie van de trein gehaald en gemaskerd afgevoerd. Enkele paranoïde burgers hadden de politie gebeld. De mannen bleken geen bommedragers te zijn, maar wellicht kregen de wakkere burgers een medaille opgespeld voor hun opmerkelijke waakzaamheid.

ANTI-TERRORISME 3: De ontmijningsdienst van het leger kwam naar het station van Leuven om een doos waarop ‘BOM 2’ geschreven stond onschadelijk te maken. Het bleek om een attriboot in een scoutsspel te gaan.

BURGERMILITIES: De “Minutemen” zijn Amerikaanse burgermilities die patrouilleren aan de grens met Mexico. Ze zijn met een 100-tal en rijden zwaar bewapend rond om op “illegalen” te jagen.

ROTTERDAMNIT!: In Rotterdam zitten 750 “illegalen” opgesloten op “bajesboten” tot ze uitgewezen worden. Meer dan 40 van hen zitten al langer dan een half jaar vast. Ze zitten met 4 tot 6 opgesloten in 1 cel waar ze ook eten. Justitie wil ook “bajesboten” openen in Dordrecht en in Krimpel.

VLUCHTEN KAN NIET MEER “Onderdanen” van de Europese Unie en de kandidaat-lidstaten die in België asiel willen aanvragen, zullen hun aanvraag binnen de vijf dagen beantwoord zien. Niet moeilijk; Europa en z’n vrienden zijn het mekka van de democratie waar uiteraard op geen enkele manier mensen vervolgd worden.

12/10 ITALIE - De ruiten van drie interimkantoren worden ingesmeten te Rovereto.

15/10 FRANKRIJK - Tijdens een internationale technologiebeurs wordt de promotiestand van nuclaire energie aangevallen door het Comité van AntiNucleaire Strijd.

17/10 FRANKRIJK - In Bonneveine wordt een Carrefour-supermarkt geplunderd door enkele tientallen jongeren. Zij profiteerden van de staking van de bewakers om binnen te dringen, de camera’s te saboteren en met allerlei duur materiaal te gaan lopen.

22/10 GRIEKENLAND - Een politiekantoor in Athene wordt ‘s morgensvroeg aangevallen met molotovcocktails gesmeten vanop brommers. De flicken vermoeden dat het om een anarchistische actie gaat.

26/10 SPANJE - In Madrid dringen anarchisten binnen in een lokaal van een fascistische studentenvereniging. De hele inboedel wordt kort en klein geslagen. In een communiqué eisen ze de actie op als vergeldingsdaad voor de neergestoken antifascist enkele dagen daarvoor.

29/10 BELGIË - 600 mensen betogen in d’Hoppe voor het behoud van het bos.

1/11 NEDERLAND - Bij een brand in het asielkamp van Schiphol kwamen 11 mensen om het leven. In Amsterdam worden overal spandoeken uitgehangen om de schuldvraag juist te stellen: het zijn zij die de immigranten hebben opgesloten die de verantwoordelijkheid dragen voor de doden. De politie valt enkele panden waar de spandoeken hangen gewelddadig binnen.

1/11 SPANJE - Drie mensen worden opgepakt kort nadat ze infrastructuur van de TAV (Hoge SnelheidsTrein) hadden gesaboteerd.

3/11 Engeland - De wagen van een bestuurder van HLS (Huntingdon Life Sciences) wordt in brand gestoken in East Sussex.

3/11 SPANJE - In Asturië en omliggende kantons breken protesten en rellen met mijnwerkers/sters uit tegen de privatisering van de mijnen. De politie had nood aan rubberkogels en traangas om een einde te maken aan de rellen.

3/11 ITALIË - Als antwoord op de beslissing van Cofferati, gemeenteraadslid van Bologna en doorwinterd syndicalist, om 34 mensen aan te klagen omwille van een illegale manifestatie op 24 oktober, krijgt hij een explosief toegestuurd. Er zat ontplofbare stof en een ontstekers verborgen in een videocassette. Het bompakket was voorzien van de initialen van de Cooperativa Artigiana Fuoco e Affini - FAI.

3/11 ITALIË - In Parma wordt een bompakket bij het gebouw van de wetenschappelijke dienst van de politie (RIS) gevonden. De actie wordt opgeëist met een bomalarm door de Cooperativa Artigiana Fuoco e Affini - FAI.

5/11 ITALIË - Op de grens tussen Italië en Frankrijk wordt een bom gevonden in de regio van Susa, waar al enkele maanden protesten plaatsvinden tegen de bouw van een nieuwe hogesnelheidstreinlijn.

7/11 ANTWERPEN - In Borgerhout worden graffiti’s gespoten ‘Solidair met Parijs’ en worden Rode Kruis-ziekenwagens gevandaliseerd.

8/11 SPANJE - Er wordt een camion van UPS (verbonden met HLS) platgebrand door het ALF, ter nagedachtenis van Barry Horne.

9/11 ENGELAND - In Cannock halen dorpbewoners een GSM-mast van 20 meter hoog neer met kniptangen. Ze protesteerden al enkele maanden tegen de aanwezigheid van een GSM-mast vlak bij hun woningen en de speelterreinen.

11/11 NEDERLAND - Er wordt een fikse lading verf tegen het kantoor van de Koninklijke Marechaussee (Rijkswacht) gesmeten in Nijmegen als protest tegen de walgelijke deportatiepolitiek tegenover mensen zonder papieren.

11/11 GRIEKENLAND - In Athene wordt het Frans Instituut in de voormiddag aangevallen door een 40 tal gemaskerde anarchisten. Alle ruiten worden ingesmeten, een rood-zwarte vlag wordt uitgehangen en er worden slogans gespoten: “Wie legers zaait zal sociale oorlog oogsten, in Parijs, in Athene en overal,...”

12/11 GRIEKENLAND - Anarchisten betogen voor de Franse Ambassade in Athene om hun solidariteit te tonen met de opstandelingen in Frankrijk.

12/11 SPANJE - Anarchisten betogen voor de Franse ambassade in Barcelona uit solidariteit met de revolte in Frankrijk.

12/11 BELGIË - Na een oproep om samen te scholen in het centrum van Brussel, breken er kleine relletjes uit. De politie is massaal aanwezig en drijft de opstandelingen uiteen. 50 mensen worden administratief aangehouden.

12/11 ITALIË - Een camion voor diertransport wordt afgebrand in San Vito. Vlakbij wordt de boodschap “Bevrijd alle dieren” gevonden.

13/11 GRIEKENLAND - In Athene worden twee autogarages in brand gestoken in solidariteit met de opstandigen in Frankrijk.

13/11 ITALIË - In Bergamo loopt een betoging tegen het gevangenisstelsysteem uit op rellen. Politie, winkels en auto’s worden aangevallen met stenen, bommetjes en vuur. Uiteindelijk slaagt de politie erin de 300-tal manifestanten met traangas uiteen te drijven.

13/11 ITALIË - In Nembro worden twee molotovcocktails tegen de Banca Intesa (die de fondsen beheert van een aantal Italiaanse asielkampen) gesmeten.

13/11 ITALIË - In Bologna wordt een auto in brand gestoken. De actie wordt met een graffiti’s opgeëist: “Bologna zoals Parijs” - “De revolte is noodzakelijk, solidariteit met de Parijse casseurs.”

14/11 ITALIE - Na de manifestatie in Bergamo tegen de gevangenis waarbij 15 mensen gearresteerd worden, vinden er in daaropvolgende nacht verschillende aanvallen plaats op banken, in verschillende steden rondom Bergamo.

15/11 ITALIË - De bontboerderij SAVI vlakbij Vincenzo gaat in vlammen op. Op een muur wordt de boodschap “Stop de genocide op dieren” gevonden.

15/11 BELGIË - De auto van een gevangenisbewaker in Nijvel wordt in brand gestoken. De cipiers gaan daarna 4u in werkstaking.

16/11 FRANKRIJK - In Essonne worden de ruiten van twee slagerijen ingegooid en worden graffiti’s gespoten. De actie wordt opgeëist door het ALF.

16/11 ITALIË - Meer dan 100 000 mensen betogen in het Val Di Susa tegen de bouw van een hogesnelheidstreintraject. Het Val di Susa is al een tijdje een serieuze strijd aan de gang, gaande van betogingen over blokkades tot sabotages en vandalisme.

18/11 ITALIË - In Venetie wordt het Franse consulaat bezet. Er wordt amnestie geeist voor alle gearresteerde opstandigen in Frankrijk en een einde aan de repressieve maatregelen van de Franse Staat.

18/11 FRANKRIJK - In het de Lyceum-school van Essonne protesteren enkele tientallen gemaskerden tegen biometrische apparatuur op de school (camera’s, tellers, scanners,...). Ze delen een pamflet uit en richten voor 20000 pEuro schade aan door enkele apparaten te vernietigen.

18/11 BELGIE - In Kortrijk wordt in de cinéma Kinepolis brand gesticht. De schade is niet groot, maar de spektakelmultinational zal toch enkele dagen haar deuren gesloten moeten houden.

19/11 GRIEKENLAND - In Athene zijn al enkele nachten ‘vandalen’ actief, klaarblijkelijk in solidariteit met de revolte in Frankrijk. Op 19/11 worden verschillende banken aangevallen met molotovcocktails.

20/11 ENGELAND - In Suffolk worden 82 honden en paarden die gebruikt worden voor jacht bevrijd. Hun kennels worden daarna in brand gestoken. Op de weg vlakbij werd “Hunt Scum” gespoten.

25/11 PORTUGAL - In Lissabon bezet de groep ‘Colectivo tortellini con coriandolo’ de Italiaans-Portugese Handelskamer in solidariteit en voor de vrijlating van de gearresteerde anarchisten in Italië. Tijdens de bezetting worden faxen gestuurd naar Italiaanse instellingen en verantwoordelijken voor de repressie van anarchisten.

26/11 BELGIË - Antifascisten verzamelen tegen het economisch congres van het fascistische Vlaams Belang. Het congresgebouw wordt verdedigd door milities en flicken. Naast autonomen en anarchisten betoogde ook het ABVV en wat linkse groupuscules mee. Uiteindelijk worden er, nadat een zwart blok naderde tot voor het congresgebouw, 18 gewelddadige arrestaties verricht.

30/11 SPANJE - In Gent nodigde de extreem-rechtse KVVH (studenten) Jean Marie-Le Pen (notoir fascist uit Frankrijk) uit voor een ‘debat’. Een dertigtal antifascisten bezet een kruispunt waarlangs de fascisten naar hun debathal gingen. De politie slaagt de bezetting uit elkaar.

1/12 BELGIË - De jaarlijkse betoging van de Nationalistische Studentenvereniging (NSV) in Leuven krijgt heel wat tegenstand. Een bus van het NSV wordt door antifascisten ingesmeten, flicken worden aangevallen, er wordt een bank en een hamburgerrestaurant aangevallen,... 4 flicken raken gewond, waarvan één ernstig.

1/12 BELGIË - In Antwerpen worden twee banken aangevallen: de ruiten worden ingesmeten.

1/12 NEDERLAND - Een actiegroep tegen SUV 4x4 voertuigen laat de banden plat van enkele tientallen massavervuilers in Amsterdam.

1/12 SPANJE - Meer dan 40 000 boeren blokkeren verschillende wegen op het Spaanse grondgebied als protest tegen de hoge brandstofprijzen.

4/12 NEDERLAND - In Spijkernisse blokkeren buurtbewoners met succes de bouw van een nieuwe GSM-mast. Het stadsbestuur heeft de bouwvergunning na maanden protest ingetrokken.

4/12 BELGIË - Betoging aan het gesloten centrum 127 bis in Steenokkerzeel, waarbij de aandacht gevestigd werd op de tientallen kinderen die opgesloten zitten in deze kampen.

5/12 FRANKRIJK - In Clamency ontploffen twee plastic flessen gevuld met nog ongekend explosief materiaal voor de Caisse d’Epargne (Spaar-kas-bank). Er vielen geen gewonden en er was amper schade.

6/12 ITALIË - De kamp- en blokkadeplaats van tegenstanders van de bouw van een hogesnelheidstreintraject in het Val Di Susa (in het kader van de Olympische Spelen in Turijn, februari 2006) wordt aangevallen door de politie. Er breken rellen uit. Andere toegangswegen worden door kleine groepjes actievoerders geblokkeerd.

7/12 ITALIË - Verschillende autosnelwegen die naar het Val di Susa, waar een nieuwe hogesnelheidstreinlijn gebouwd wordt, leiden worden geblokkeerd. Tegelijkertijd onttaardt een betoging in Torino in rellen met de ordetroepen. Tijdens de nacht waren ook verschillende groepjes actief geweest met het aanvallen van de infrastructuur voor de Olympische Spelen in Turijn, die beginnen in februari 2006.

8/12 NEDERLAND - In Amsterdam gooien de ‘Nachtschilders’ verbommen tegen het Duitse Consulaat. Ook de toegangsdeur wordt dichtgelijmd. De actie wordt opgeëist in solidariteit met Jose Delgado, één van de vier veroordeelden van Aken, vergezeld van een oproep om niet passief te blijven en mee te vechten voor de vrijheid van de 4 van Aken en alle anarchistische gevangenen in de wereld.

8/12 ITALIË - In het Val di Susa clashen rebellerende inwoners en anarchisten met de ordetroepen die het terrein waar de nieuwe hogesnelheidstrein (TAV) zal gebouwd worden. 17 agenten raken gewond, de infrastructuur van de bouwwerf en structuren van kapitaal en staat worden grondig gevandaliseerd. Tegelijkertijd zijn er in verschillende Italiaanse steden piketten waar pamfletten in solidariteit met de strijd in het Val di Susa worden uitgedeeld.

8/12 BELGIË - De anti-4x4 groep Flagadas, die vecht tegen de extreem vervuulende 4x4 Sport Utility Vehicles, eist de verantwoordelijkheid op voor het platlaten van de banden van 137 4x4-wagens.

9/12 DUITSLAND - De autoriteiten van de gevangenis van Keulen en de verantwoordelijke rechter wordt bestookt met mails, telefoons, brieven en faxen om betere omstandigheden te eisen voor Jose Delgado, een van de vier veroordeelde anarchisten in Aken.

Aan zij die geven om gerechtigheid

Brief van Samira Benallal, zus van Nordin

Nordin Benallal, een 26 jaar oude delinquent uit St-Gilles, werd op 9 november veroordeeld tot 12 jaar onder beschuldiging van een schietpartij in Sint-Jans-Molenbeek waarbij een flik bijna het leven liet. Hij was al veroordeeld tot 27 jaar wegens andere feiten, wat het totaal op 39 brengt. Onderstaande brief (vertaling De Nar) werd geschreven door Samira Benallal, Nordins zus die niet langer stil wil blijven toezien hoe de staat en zijn gevangenissen het leven van haar broer kapot maakt.

Het zal iedereen die geeft om rechtvaardigheid (gelijke kansen voor iedereen) en iedereen die waakt opdat het recht niet geïnstrumentaliseerd zou worden om sociale strijden in te dammen nauw aan het hart liggen mijn oproep te beantwoorden.

De onrechtvaardigheid is synoniem voor ‘slecht’ en behoort tot het dagelijkse leven van elk- een. Zelfs 2500 jaar geleden was er al veel onrechtvaardigheid. In de jaren daarop is onrecht- vaardigheid blijven bestaan. Dit kan men waarnemen door verschillende handelingen van mensen of door een persoonlijke bewustwording. Dus zou de creatie van onrechtvaardigheid misschien een oplossing kunnen zijn voor een onrechtvaardig iemand of een onrechtvaar- dige situatie? Men kan zich echter de volgende vraag stellen: wanneer men onrechtvaardig behandeld wordt, moet men dan automatisch op dezelfde manier antwoorden? Onrechtvaardigheid met onrechtvaardigheid beantwoorden is volgens mij geen intelligente oplossing. Het toont zelfs een gebrek aan beoordelingsvermogen aan.

Op 9 november werd een overdreven vonnis over mijn broer Nordin Benallal gevelde. Na zijn laatste zogenaamde “spectaculaire” ontsnapping, had de pers hem nogmaals gedia- boliseerd en hem zelfs de bijnaam van publieke vijand nummer 1 gegeven. Vanaf het moment dat de feiten plaatsvonden, hebben de TV-zenders en andere media mas- saal de opzettelijk vervalste verklaring gepropageerd die zegt dat Nordin op 2 politieagenten zou geschoten hebben (zonder zekerheid over de feiten, want er was nog geen onderzoek gestart!). In feite betrof het een gefabriceerde leugen om Nordin te belasteren. Ik kan van- daag zeggen, concreet en objectief, dat er geen overtuigende bewijzen zijn die aantonen dat Nordin zou geschoten hebben. Ondanks alles waren alle verdenkingen meteen gericht op Nordin omdat hij zich onder- scheiden heeft door zijn daden uit het verleden (verschillende gewaagde ontsnappingen, een overdreven veroordeling door het Hof van assisen van Waals-Brabant, een lichtgelovig temperament etc.). Zijn reputatie en zijn verleden hebben van hem de ideale schuldige gemaakt. Ik moet vaststellen dat precieze, ernstige en samenhangende feiten niet konden worden toe- gevoegd aan het dossier; het gerecht heeft nooit enig geloof gehecht aan de woorden van Nordin en heeft enkel rekening gehouden met de getuigenissen van andere verdachten (die ook een gerechterlijk verleden hebben!).

Ik ben me wel degelijk bewust van de zwaarte van de misdrijven die Nordin gepleegd heeft. Hij deelt in de verantwoordelijkheid, hiervan is hij zich bewust geworden en hij heeft spijt van fouten uit het verleden. Hij is klaar om het te aanvaarden en ik voer deze strijd omdat hij recht heeft op een rechtvaardig proces, hetgeen me elementair lijkt in een democratische staat als de onze. Dat hij berecht wordt voor de misdrijven die hij begaan heeft, dat men hem de mogelijkheid geeft om een redelijke straf, met een minimum aan menselijkheid en waardigheid en met respect voor zijn rechten, uit te zitten!

De woede kan ingeslikt worden, om alzo de massa’s onopgeloste frustraties , die in ons bin- nenste broeien, te onderdrukken. Met het constante gevaar dat frustraties en woede terug uit het onbewuste naar boven komen, zonder al te goed te weten vanwaar ze komen. Het lijkt erop dat een te groot aantal mensen zich overdreven overgeven aan bepaalde daden, soms gewelddadig en totaal wars van de morele waarden, die enkel en alleen veroorzaakt worden door laaghartige ijdelheid, haat of rancune, door een verlangen om schade aan te richten elke keer dat de gelegenheid zich voordoet. Het is waar dat het een hooghartige bevrediging is om de opvattingen van hun geest en in veel gevallen van hun dagelijkse leven op te leggen als de enige juiste. Wat mij zeer spontaan te binnenschiet in dit verband, is de gedachte van zij die zich laten gelden via het recht.

Zelfs als het gevolg van de onrechtvaardigheid vaak moreel lijden veroorzaakt, kan het me helpen m’n gevoelens nobeler te maken. De onwaardigheid, het onheil, waaronder men lijdt kan een nut en uiteindelijk een heilzame invloed hebben. Ik zou me kunnen afvragen wat de gerechtigheid betekent die afzet van het zwakke of na- ief, die een echte waarde heeft en die bestaat uit onthouding, steun, begrip, sympathie, troost ...

Om te eindigen, ik heb hier immers niets meer aan toe te voegen, zou ik eenvoudigweg zeg- gen: hoe kan ik, vanuit mijn positie, de onrechtvaardigheid stoppen? Wat ik aanvoel als onrechtvaardigheid doet me enorm revolteren. Ik sta nu toe dat mijn visie op onrechtvaardigheid verder evolueert en dat mijn oprechte gevoelens zich met een grote dosis pragmatisme omzetten in daden. Want het is enkel in de daad, hoe bescheiden ook, dat ik een ijdel schuldgevoel kan overstijgen.

-- Samira BENALLAL (Zus van Nordin BENALLAL) 9 december 2005

Vzw Déclick, zonet opgericht, is een organisatie die de schrijnende gevangenisomstandigheden in België wil aankaarten en de discussie over de rol van de gevangenis in deze maatschappij wil aanzwengelen. Déclick organiseerde op 20 november in Brussel haar eerste debatactiviteit, waarbij ex-gedetineerden en mensen die bezig zijn met gevangeniswezen en strijd het woord namen. asbl/vzw Déclick 81 Chaussée de Forest 1060 Brussel 0484/934234

Getuigenis van Ringolevio

November 2005

Ik ben geboren in 1948. In mijn 10de jaar lstierf mijn moeder en werd ik geplaatst in een centrum voor minderjarigen. Ik was opstandig tegen de “pionnen” (de opzichters van de klas) en natuurlijk kreeg ik moeilijkheden.

Eenmaal terug overgedragen aan mijn vader, werd ik lid van de communistische partij. Mijn vader was een militante syndicalist en commu- nist, die het Algerijnse FNL (Front voor Natio- nale Bevrijding) steunde.

Op 16-jarige leeftijd, in 1964, bevond ik me in de mijnwerkerswijk van Fresnes. Ik breng er twee en een halve maand door en wordt ge- plaatst in een “tehuis van recht”. Daar kom ik in opstand tegen de directeur die me slaat omdat ik weiger te werken voor een baas.

Twee maanden later kom ik voor de kinderrecht- bank en wordt terug overgedragen aan mijn fa- milie met een uitgestelde straf van 18 maand. Mei ’68 komt eraan. Gedurende 4 jaar leef ik van afpersing, diefstal en overvallen. Samen met de studenten sta ik op de barricades om flik- ken in elkaar te slaan en winkels te plunderen. Op 20-jarige leeftijd wordt ik aangehouden in Marseille voor de inbraak in een juwelierswin- kel in het noorden van Frankrijk.

Opgesloten in de gevangenis “Baumettes” van Marseille, wordt ik één week later overgeplaatst naar de gevangenis van Laon. Weer wordt ik opstandig en vraag overplaatsing omdat het er ongelooflijk slecht is. Ik ga van de kleine gevan- genis van Soisson naar Amiens en later kom ik terecht in de “gezondheid” van Parijs. In de “ge- zondheid” ben ik de jongste. Ik werk als hulpje van de zogenaamde “”eerste divisie van Hoog Toezicht”. Hier zitten de “parraïns” (peters) van het milieu, spionnen en proletaristische re- volutionairen zoals Lebris, Ledentec, enz..., de vriendjes van Jean-Paul Sartre.

Diegenen die vastzitten onder gemeen recht beslissen om een collectieve hongerstaking te organiseren. Omdat ik van Corsicaanse afkomst ben, vragen de peters me om de informatie tus- sen de verschillende divisies te coördineren. Toen bestonden er nog geen kranten, radio of televisie in de gevangenissen. De “politieke” en de “spionnen” doen niet mee met de beweging. De hongerstaking duurt één week en eindigt op het moment dat de gevangenen van blok “E” beginnen te muiten.

Ik wordt overgeplaatst naar Loos Lez Lille. Vanaf mijn aankomst ben ik altijd opstanding door de gevangenis omstandigheden. Met een vriend Stéfanois, (van St. Etienne) probeer ik een muiterij op te zetten maar ik wordt verran- den door een gevangene en eindig in de isolatie. Gedurende 10 maanden speel ik het spel en ben onderdanig.

In die tijd waren jongeren veel meer gepoliti- seerd dan vandaag en minder gelovig. Op 500 gevangenen kon de pastoor maar amper 5 ge- vangen warm maken voor de mis. Er waren slechts 3 of 4 moslims, maar ook zij geloofden nauwelijks. Wij praten veel over politiek, ik voelde me geen marxist, maar iets anders. Ik ben een gevoels- mens en verdraag geen onrecht : vernederingen, aframmelingen, kortom alles wat een mens raakt. In die tijd sprak men niet van “mens- rechten”. De vriend van St. Etienne zegt dat hij Nihilist is, ik weet niet wat zeggen. Lezend in de Quid (een encyclopedie), val ik op het woord “anarchist”, de definitie komt een beetje over- een met wat ik voel.

Een opvoeder geeft ons muziek door van o.a. Leo Ferre, Brassens, Ferat en Cossimon. Hij leent me een boek van Daniel Guérin “Antholo- gie de l’ Anarchie”. Ik besef dat dit overeenkomt

met mijn eigen ideeën.

In de cellen hebben we enkel een luidspreker die 2 uur per dag muziek verspreid en het nieuws. Zo vernemen we de muiterij in de centrale van Toul. Tezamen met mijn vriend van St. Etienne vinden we dat het hier juist hetzelfde is en dat we hier ook een muiterij moeten opzetten. In de namiddag gaan we naar de werkplaatsen en ver- wittigen enkele kerels waar we zeker van zijn. We krijgen de bewaker van de werkplaats vast en nemen hem de sleutels af, openen de andere werkplaatsen en barricaderen ons in één ervan. We geven de bewaker de sleutels terug omdat hij geen moeilijkheden zou krijgen. We vragen om de procureur te ontmoeten en informeren hem over de machtsmisbruiken die zich hier voorde- den. Ik politiseer mijn toespraak een beetje door hem uit te leggen dat we hier allemaal afkom- stig zijn van een minder begunstigde klasse en leg hem de sociale oorzaken van criminaliteit uit. Ik vraag om iemand van de “Rode Hulp” te ontmoeten. We hebben geluk : één van onze opvoeders is daar lid van. Hij zorgt ervoor dat onze actie verspreid wordt in de pers. Nadat we onze stelling opgeven komen we naar buiten tussen een haag van anti-oproer politie (CRS). Omdat er geen geweld of braak gepleegd werd, vraagt de procureur dat er geen gewelddadige onderdrukking of isolatie wordt toegepast.

Twee maanden later kom ik vrij. Ik ga een tijdje naar Corsica bij mijn familie en vertrek dan naar Nime waar ik mijn toekomstige vrouw leer ken- nen. Enkele weken later ga ik in Lyon wonen. Op straat, samen met mijn vrouw, kruisen we militanten van GIP (Groep Informatie Gevan- gissen), die een pamflet geven dat oproept voor een publieke vergadering over gevangenissen in de zaal “De Krelkel”. Op deze vergadering ver- tel ik over de muiterij in Looz. Ik regel een af- spraak in hun lokaal en de CAP (Actiecomitee van gevangenen) wordt geboren.

Wij zetten verschillende acties op tegen gevan- genissen, zelfs geweerschoten op de ingang van de gevangenis, verspreiden pamfletten bij fa- milies van gevangenen en verkopen onze krant “Le Cap”.

In mei 1976 wordt ik opgepakt voor het plastifi- eren (ontploffon) van een gebouw en gedurende twee jaar ingekwartierd op QHS (quartier de Haute Sécurité = kwartier van Hoge Veiligheid) van St. Paul/St. Joseph. Omdat ik als politieke wordt bekeken, kom ik in het gevangeniscent- rum van Mauzac terecht. Een week later or- ganiseer ik een blokkering van de gebouwen omdat buitenlandse gevangenen evengoed recht zouden krijgen op verlof. Wij krijgen voldoe- ning. Niemand van diegenen die op verlof ver- trok is ooit teruggekomen. Deze stunt heeft op zijn minst een tiental gevangenen op vrije voe- ten geholpen.

Ik wordt weer opgepakt eind ’80, ik zit 4 maan- den en bekom een buitenvervolginstelling voor een inbraak. Ik hervat begin maart ’82 voor een afrekening en een hold-up. Ik wordt veroor- deeld tot 2 x 10 jaar met strafvermenging. Ik leg het circuit af van Lyon, Chalon sur Marne, de Gezondheid , Centrale van Moulin en huis van bewaring van Moulin. In deze laatste ver- spreid ik een pamflet voor de verbetering van de leefomstandigheden in de gevangenis en breng leven in de gevangenis door het weigeren van de plateau’s. Ik wordt geïsoleerd. Ik kom vrij in februari 1989. Ik heb geen geluk en wordt terug aangehouden in juni 1989 en wordt opgesloten in de gevangenis van Grenoble. Daar wordt een vriend, bij een ontsnappingspoging, aan de voet van de omheining afgemaakt. De dag daarop is er een ontploffing en de gevangenis vat vuur. Ik neem maatregelen voor de publicatie van een artikel over het waarom van de oproer, **> p.10**

>*p.9* in de plaatselijke pers. Dit wordt op zijn beurt door advocaten overgenomen die erover spreken op radio en televisie. Le Monde Liberaire publiceert ook een van mijn artikelen die een sociaal assistente weet buiten te smokkelen door een fotokopie te maken.

Ik wordt opnieuw verplaatst naar het huis van bewaring van Moulin op de afdeling QI (isolatiekwartier). Twee maanden later mag ik naar beneden en verspreidt het artikel van Monde Liberaire. Ik wordt overgeplaatst naar de centrale van Poissy. Men wrijft me een hold-up aan en ik krijg weer 10 jaar. Ik zit weer met een straf van 20 jaar + 2 jaar voor het slaan van flikken : één in de gevangenis en twee in volle assisenzaal van Versaille. Dank zij een militante advocaat worden die 2 jaar met strafvermenging opgenomen. Ik kom eerst in Fleury, nadien in Nanterre. Daar vallen we de directeur aan in een uitzending van radio “Vrije Spreekkamer”, er ontstaat een begin van oproer, ik wordt overgeplaatst naar Fresnes waar ik 3 jaar en half blijf. Tijdens dit verblijf en in samenwerking met Radio Liberaire en Vrije Spreekkamer, organiseer ik strijd rond enkele punten in één categorie : het verkrijgen van deegwaren om te koken, afstandsbediening kunnen kopen, en vooral een karretje krijgen voor het vervoer van onze spullen bij overplaatsing. Zij die Fresnes kennen weten hoe belangrijk dit is. De gang is langer dan 600 meter en met de hand onze spullen dragen is een echte foltering. Wij klagen ook de aframmelingen en het racisme van de bewakers aan.

Er komt een socialistische directeur die enkele van onze eisen steunt. Ter verdediging van een gevangene, opgesloten in een andere gevangenis, organiseer ik een staking van 24 h. Alle gevangenen, d.w.z. ongeveer 3500 man doet mee. De dag daarop wordt ik overgeplaatst naar de centrale van St. Martin de Ré. Een centrale die eerder “cool” is behalve één bewaker die ieder

een lastig valt. Een jeugdige gevangene hangt zich op in de isoleercel. Ik maak gebruik van het feit om de bewaker aan te beschuldigen van moord, met het oog op het ontslag uit de centrale. Het lukt.

Ik wordt overgeplaatst naar Bordeaux, een maand nadat in Fresnes de verwarming uitvalt. Geen geluk voor hen. Ik schrijf naar een volksvertegenwoordiger en organiseer een weigering om binnen te gaan na de wandeling. Ik wordt overgeplaatst naar Val De Reuil. De leefomstandigheden zijn er niet al te slecht. Het is de toepassing van de strafmaat die problemen geeft. Ik organiseer met de kameraden, vooral margrebijs, een strijd die eindigt in een proces JAP (Juge Application des Peines = Rechter voor Straftoepassing) voor mij.

Ik kom vrij op 30 april 2003. Omdat een van mijn vrienden van FLNC (Unie voor de Nationale Bevrijding van Corsica) vermoord werd, verkies ik Frankrijk te verlaten en kom naar Brussel, onthaald door het Franse en Siciliaanse milieu.

Ik val 6 maanden later voor hold-up. Ik word opgesloten in Forest in extra (totale isolatie) omwille van mijn verleden als herrieschopper in de gevangnissen!

Ik kom erachter dat het gevangenisregime in België heel streng is; veel slagen, niets te eten, heel veel racisme, onbeschofte bewakers. Ik heb de indruk dat ik 30 jaar terug ga in de tijd. 4 maanden later bevind ik me in St. Gillis waar ik nog altijd in extra zit, daar noemen ze dat “strikt”. Ik begin een hongerstaking, gesteund door de militanten van de Brusselse radio “Passe Muraille” (Over de Muren). Op hun aanvraag krijg ik bezoek van een Ecolo volksvertegenwoordiger. Het ministerie wordt ongerust. Ik word overgeplaatst naar Forest. Daar val ik op

een onderdirectrice die me waardeert. Ik stel, ook weer dankt zij Passe Muraille, handelingen aan de kaak, die ik als foltering benoem. De bewakers dreigen met staking. De directie wordt zich bewust dat ze niet op de hoogte is van het machtsmisbruik van haar personeel. Sommige oppassers geven me informatie, ook zij aavaarden de slagen en ander vuil gedrag niet.

Dan komt de aanvoerder van de oproer in Ittre toe. Een gepolitiseerde marocaan. Samen met hem lukt het ons bewakers die jonge gevangenen vervolgen in een hoek te drijven. Ik onthul de vreemde “zelfmoord” van een jonge Nigeriaan. Een Vlaamse bewaker wordt verdacht hem afgerammeld te hebben. Opnieuw met de hulp van Passe Muraille komt de Afrikaanse gemeenschap betogen tegen dit bizarre overlijden van de Nigeriaan. Later zal een jonge Turk op de rug geboeid blijven gedurende een hele nacht. Weer dank zij Passe Muraille klaagt de CPT (Comité de Prévention de la torture = Committee voor preventie van foltering) dit feit aan als foltering. Bewakers die de uitzending horen worden gek en dreigen zelfs met staking. Eind juni, verschijnt een artikel van mij in een Brusselse krant, dit artikel over bewakers en hun werkomstandigheden is de vonk voor een drie weken lange staking.

Samen met leden van l’OIP (Observatoire International des Prisons = Internationaal Observatorium van Gevangnissen) en Ligue des Droits de l’Homme (Liga voor de Mensenrechten) brengen we een artikel uit om tijdens stakingen een minimum dienst te eisen, zoals in Frankrijk.

Sindsdien ben ik overgeplaatst naar Ittre nadat, zoals Meester Moreau, ik de folteringen en het fascistisch gedrag van de directie van dit gevang aankloeg.

-- Ringolevio

Bericht van Ringolevio, opgesloten in de gevangenis van Ittre (16/11/2005)

Ittre wordt voorgesteld als een zagezegd moederne gevangenis, terwijl er nog niet eens warm water of een sportterrein is en waar nergens een beetje groen te bespeuren valt. Er heerst hier een ongelofelijke veiligheidsparanoia. Wanneer de gevangenen één voor één van de binnenplaats terugkeren, worden ze opgewacht door een twintigtal bewakers, waarvan sommigen echt wel agressief zijn. De gevangenen worden dan nog minitieuze dan op de binnenplaats gefouilleerd.Er valt op die binnenplaats trouwens niets te doen, geen enkele activiteit, geen bal, niets. En de hypocrieten van de controlecommissie zeggen dan: “Maar als er activiteiten zijn dan brengen ze meer dan

4 uur per dag op de binnenplaats door!” Excuseer! Is rondhangen op de binnenplaats dan een activiteit? Ah zo? Heel goed! Dankuwel dat we mogen rondwandelen zonder iets te zien te krijgen! De douches hier hebben zelfs geen kleerhangers om onze spullen en onze handdoek aan te hangen; een douche nemen wordt zo een halve strijd.

De bewakers leven voortdurend in de vrees dat hun bazen en de fascistische directeur die zich een verlicht despoot waant, zich voordoeft als de Messias en zijn spreekt over zijn bewakers als waren het zijn ‘apostelen’, hun gaan afblaffen. Hij laat zijn wet regeren en de bewakers aarzelen om stakingen te organiseren, omdat ze anders een sanctie kunnen oplopen. Bij algemene stakingen heeft hij zijn ‘apostelen’ verplicht om, als ze een voertuig hadden, te komen werken. Onlangs zagen we, jammer genoeg voor hen, een arme bang maakte kerel, handen op de rug geboeid, de voeten geketend, in de opening van een cel. De gevangene werd meegenomen door de afdelingschef en twee zeikerds, varkens met kaalgeschoren koppen. Ze beledigen en bedreigen de arme kerel. Een tijdje later vragen we hen naar de reden voor de ketenen en ze antwoorden dat ze bang zijn dat hij zichzelf van kant gaat maken. In een lege cel! Ah ja, da’s waar; hij zou zijn aders kunnen doorbijten met zijn tanden...! Onze Franse, Spaanse en Italiaanse kameraden, die in die landen in de gevangenis hebben ge-

zeten, en zelfs in de gevangnissen van Nederland, zeggen dat het hier nog erger is dan het regime van een arresthuis. In Fleury, Caranbancel, arresthuizen,... zijn er tien keer meer activiteiten dan hier. En, in wat toch een strafinstelling is, is er hier in Ittre geen enkele leerkracht, geen enkele activiteit. De gevangenen worden aan hun lot overgelaten, met uitzondering van de twee en een half uur lange spiertraining per week. Da’s alles! Ah natuurlijk! ‘s Avonds is er nog de vrije tijd van 1 uur en drie kwartier, in een ruimte tussen twee tralieshekken, met één pingpongtafel (je moet de raketten en de balletjes wel zelf kopen) en één mini-tafelvoetbal. Eén tafel voor 20 personen, waar er zich maar 4 tegelijk mee kunnen bezighouden. Niet genoeg plaatsen, zelfs niet om te zitten.

Het is verboden een boek, een cassette, een cd of wat dan ook door te geven. De toezichter die het toch doet, zal het discreet doen om niet betrapt te worden. En uiteraard zijn de cellen mooi (zonder warm water), met meubels van Ikea, rekjes - maar zelfs een gevangenis met gouden tralies blijft een gevangenis. Ik zou niet meer weten in welke landen het was, maar waar gevangenen werden opgesloten onder 4 sterren-omstandigheden en zich toch hebben verzet. Niet omwille van betere detentie-omstandigheden, maar om het feit dat juist die omstandigheden voorwaardelijke invrijheidsstellingen verhinderden.

Hier in Ittre bestaat de gevangenisbevolking voor 90 % uit jongeren van Noord-Afrikaanse afkomst die helemaal niet islamistisch zijn, met veel delicten die te wijten zijn aan de sociale omstandigheden. Als je met hen discussieert, zeggen ze je dat ze niet zullen recidiveren als ze werk zouden hebben. Maar Ittre is net een

gevangenis die recidive in de hand werkt; de permanente druk, het latente racisme (zelfs tegenover mede-bewakers van Noord-Afrikaanse afkomst), de veiligheidsparanoia wekt bij de jongeren veel haat op. Eén woord of eis van strijd volstaat om rellen te laten beginnen.

Bij de bewakers zijn er brave types die de onderdrukking van deze, door de directie geweldde, hyper-veiligheidsparanoia, ook ondergaan. Wanneer een jonge bewaker uit Ittre wordt overgeplaatst naar een andere gevangenis, zeggen zijn collega’s tegen hem: “Kalm kalm, je bent hier niet in Ittre hé.”

Dat is waar het regime van Ittre toe leidt. De directie maakt sterk dat er geen zelfmoorden zijn. En da’s niet verwonderlijk: het regime ontketent zo’n haat in de hoofden van de gevangenen dat ze maar één verlangen hebben: de wraak! De directie van Ittre moet goed oppassen. Stilaan beginnen gevangenen die ze jarenlang gemarteld hebben vrij te komen... Een adjudant in de gevangenis van Vorst had zelfs, uit angst voor wraak, een deal, geregeld door de gevangenisdirectie, gesloten met een Albanese mafiosi. Maar hier, niets van dat.

Om te eindigen: het feit dat simpele psychologen met amper 2 jaar studie achter de rug, verantwoordelijk om te evalueren of een gevangene in aanmerking komt voor resocialisatie, de vrijheid van een gevangene in handen hebben, is zonder meer verschrikkelijk.

Ringoléo uit de gevangenis van Ittre.

[Met dank aan Passe-Muraille, wekelijkse radio-uitzending tegen de gevangnissen in het Brusselse. Elke zondag om 18u op Radio Air Libre, 87.7 FM.]

Cervantes proces in Italie begonnen/brief van de aangeklaagden

Op 30 november vond de eerste zitting plaats van het proces van Operatie Cervantes, waarbij negen anarchisten vervolgd worden omwille van verschillende aanvallen tegen de macht. Aan het einde van de zitting bekwamen David, Simone, Marco, Claudia en Stefano huisarrest ipv verdere opsluiting in de gevangenis. De vraag naar huisarrest voor Danilo, Valentina en Massimo werden geweigerd.

BRIEF VAN CLAUDIA, DANILO, VALENTINA, STEFANO
uit de Italiaanse gevangenissen 25 novembre 2005

Over repressie, verdediging, solidariteit,...etc.

Wij zijn anarchisten, wij willen het bestaande niet veranderen, wij willen revolutie. De heersers gebruiken alle middelen om ons dit streven te ontrukken en wij mogen niet stoppen deze middelen, hun wreedheid of hun conformiteit met de democratische normen te analyseren. Het is zeker dat het nodig is hun methodes te kennen om te kunnen voorkomen onmiddellijk gebroken te worden. Maar het meest belangrijke om te antwoorden op de repressie is het systeem zelf, in al haar complexiteit, aan te vallen. Geen techno-legalistisch geredeneerd dat toch onbruikbaar is om de massa's te sensibiliseren over de staatsrepressie tegen zij die het systeem proberen te destabiliseren, want het systeem zelf is zo contradictoair en hypocriet achter haar democratische facade die de 'vrijheid' garandeert. Het gaat zoals met warm water - hoe meer de strijd stijgt, hoe zwaarder de repressie zal zijn. Het is dan ook nodig zichzelf radicaal en beslissend te positioneren, want anders zouden de resultaten wel nog eens slechter kunnen zijn. Eenmaal in de klauwen van de justitie, belangen de keuzes van het hoe en het waarom om eraan te ontsnappen alleen maar de betrokken individuen aan, totdat ze van mening veranderen... afscheiding, verklikking.

Solidariteit...we praten er veel over. Het is belangrijk om kameraden te ondersteunen met brieven, materiële hulp, mobilisaties, samenkomsten aan de gevangenissen en tijdens de processen. Alles wat kan gebruikt worden om elke dag weer te overleven is kostbaar zoals de lucht die we inademen. Maar een revolutionair blijft leven door de revolutie te laten verdergaan, in de vuren die de vijandigheid tegenover macht en uitbuiting brandend houden. Het is in de aanval op het systeem dat de solidariteit haar grootste uitdrukking vindt. Niet in de wanhopige zoektocht naar de beste verdediging, advocaten...voor zij die moeten betalen omdat ze rebellen zijn.

Kort gesproken, we willen geen gevaarlijke polemieken beginnen, alleen maar dit punt maken. Omwille van hun eigen belangen, conditioneren zij die heersen, naast het uitwissen van de geschiedenis en dus van het verleden, voortdurend het heden door schoolonderwijs en massamedia. Dus door het concept van het geweld te instrumentaliseren. Elke macht houdt zich het exclusief

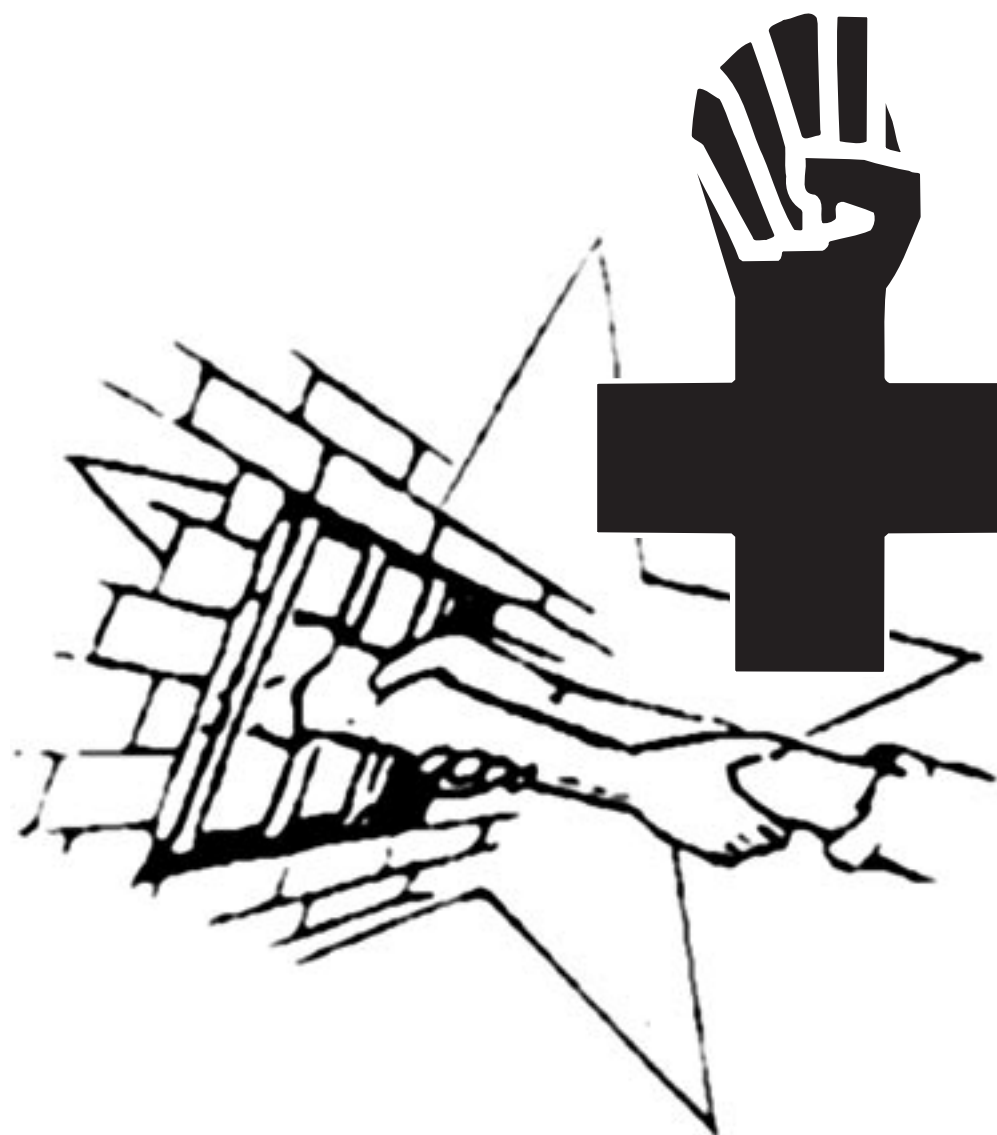
recht voor om geweld te gebruiken om haar eigen belangen en het 'algemeen belang' van de massa die er nood aan heeft geregeerd te worden, te verdedigen. Absolutistische en totalitaire regimes brengen hun geweld naar buiten als pure kracht, terwijl het democratische systeem subtieler is, haar geweld niet uitstalt, geweld via de moraal veroordeelt en wanneer ze er haar toevlucht tot neemt, dan probeert het systeem zich te verbergen door zich te richten op het psychische en minder op het lichamelijke om haar geweld zo wat minder zichtbaar te maken. Dus: afstoten van geweld van bij het begin van de opvoeding van zelfs de allerkleinsten, en op hetzelfde moment stimuleren van de competitie met de burens om zichzelf te bevestigen in de maatschappij aan de hand van vooraf vastgestelde modellen. En zo wordt het geweld om zich op te dringen en te heersen aanvaardbaar, bijna onmisbaar, hoe gecamoufleerd ook. Daarentegen, het geweld dat gebruikt wordt om te rebel-leren is onaanvaardbaar omdat de democratie en de burgerzin genoeg ruimte voor dialoog bieden. Gezever dat leidt tot onderwerping! Wij zijn geen fanatici van het geweld, wij zijn niet bloeddorstig, maar we weten dat we het bestaande niet kunnen omverwerpen via een vreedzaam en pijnloos parcours.

"De anarchie laat zich niet instellen, laat zich niet bouwen: we kunnen alleen maar anarchist(e) zijn en leven zoals een anarchist(e)." Daarom geloven wij niet in integratie in sociale strijden om het anarchistische gedachtengoed te verspreiden. Als we hieraan deelnemen, dan is het met de middelen en de methodes die ons het meest geschikt lijken, maar niet om dichterbij te komen bij zij die op een bepaald moment beslist hebben zich te verzetten om hun persoonlijke belangen te verdedigen. Integendeel, we nemen eraan deel omdat het noodzakelijk is vruchtbare grond te vinden om de zaden van de opstand te doen ontkiemen. Wij houden onze berichten zo simpel mogelijk, zonder intellectualisme, om ons te moeien in de tegen-informatie opdat een andere realiteit kan beschreven worden, verschillend van die van de media, om te tonen tegen wie het geweld dat wij ondersteunen gericht is. Zelfs als we niet praten over geweld wanneer we dingen aanvallen (gebouwen zijn dingen...) dan nog blijven er mensen die beroepshalve het geweld gebruiken en managen zonder dat we hun de rekening kunnen presenteren.

Maar wij gaan niet van deur tot deur gaan om het bewustzijn op te wekken... zij die zich willen rebelleren hoeven niet meer te doen dan zich bewust te worden van de kracht die in elk individu schuilt. We weten dat je niet helemaal alleen de revolutie maakt, maar welke prijs moet er betaald worden om de massa's aan te stoken? Hoelang moeten we nog wachten, terwijl het systeem de mensheid en de omgeving verkracht, terwijl het systeem (en niet alleen fysiek) moordt?

We weten ook dat niet iedereen zich onderworpen heeft en dat niet iedereen zich kan uiten maar er toch plezier in kan scheppen wanneer de macht haar onkwestbaarheid verliest. Ook daarom willen we niet wachten. Het is nu dat we leven!

Dat is hoe wij erover denken.

Anarchist vermoord door Griekse politie

De politie moordt; getolereerd door de staat

Op 17 november 2005, tijdens de verjaardag van de revolutie tegen de Griekse dictatuur (1973) in Thessaloniki, werden verschillende mensen gearresteerd en in elkaar geslagen door de Griekse politie; zowel voor, tijdens als na de herdenkingsbetoging. Eén van de gearresteerden, Vangelis Gousoulis, 30 jaar oud, werd zes uur lang geslagen door de politie en werd thuis dood gevonden in 'onduidelijke omstandigheden' een dag nadat hij was vrijgelaten uit het politiekantoor en zonder dat er enige aanklacht tegen hem waren opgesteld.

Deze 'onduidelijke omstandigheden' kennen we maar al te goed uit het verleden. Ze volgen steeds op harde en gewelddadige slagen en folteringen van anarchisten, anti-autoritair, activisten en immigranten in politiekantoren. Dergelijke omstandigheden worden dan gekarakteriseerd als 'ongericht' schieten door politieagenten, de moordende vervolgingen van 'verdachten' en de foltering van gevangenen.

Staatsgeweld, massa-pogroms, massavervolgingen en onderzoeken in huizen en kraakpanden worden nu aangevuld met moordende aanvallen van neo-nazis op anarchisten, anti-autoritair, linksen en immigranten.

We hebben besloten om op 21/11 de Polytechnische school te kraken om onze sociale solidariteit te tonen tegen elke vorm van staatsgeweld.

**WIJ VERGETEN NIET - WIJ VERGEVEN NIET - WIJ GEVEN NIET OP
GEWELD TEGEN AUTORITEIT; TEGEN HET STAATSGEWELD**

PS: Het kraakpand is open en functioneert als een actie- en tegeninformatiecentrum

ABC GENT: PB 40, 9000 Gent 2 -- abc_gent@yahoo.com -- http://www.geocities.com/abc_gent/ -- rek. 001-3364945-91
ABC ANTWERPEN: abc.antwerpen@gmail.com -- rek. 000-3244460-04 -- post (zonder naamsvermelding!) PB 60, 2018 Antwerpen 6

AnarGENDA

ANTWERPEN

kafee Den Hopsack	1ste vier dagen v/d maand	Infotheek - 21.00 tot 23.00
het Badhuis	elke maandag	Volxkeuken - vanaf 19.00; vrije bijdrage
't Werkhuys (Zegelstraat 13, Borgerhout)	dinsdag 10 januari	Feministisch Cafe Poppesnor - Nieuwjaarsreceptie - 20.00

BRUGGE

	zondag 18 december	Kerstactie aan asielkamp de Refuge - breng telefoonkaarten mee! - org. VAK
--	--------------------	---

GENT

AC 't Assez	elke maandag 4 dagen per week elke woensdag elke vrijdag vrijdag 16 september	Infomania - info-avonden om 20.00 Gratis LINUX/internet atelier dinsdag/donderdag van 20.00 tot 22.00; woensdag/zaterdag van 14.00 tot 17.00 Volxkeuken - vanaf 20.00 Resto Resto - met soep en dagschotel - 18.00 Algerijns/Nigeriaans Café - 21.00, Café door Nigeriaanse/Algerijnse vluchtelingen om andere vluchtelingen te ondersteunen 'Alles of niets' vergadering - om 20.00
Annonciadenstraat 16	elke woensdag en zaterdag	Anarchistische Infotheek - alternatieve en gratis bibliotheek van boeken, tijdschriften, brochures, affiches, video's, dossiers,... - woensdag 14.00 - 18.00; zaterdag 14.00 - 17.00
De 3 Charels	elke dinsdag	Volxcafé - 21.00
Palinghuizen	elke donderdag	Volxkeuken - 20.00
L'Enfant Terrible	elke dinsdag	100% Plantaardige Buurtkeuken - 19.00 tot 21.00
Oude Brandweerkazerne Muiden	elke woensdag	Volxkeuken - 20.00
Ivago	elke zondag	Volxkeuken - 20.00
Alcahel	elke maandag elke maandag & woensdag elke woensdag	Cinéma en cocktailbar - Deuren om 19.00 - 2 films (begin: 20.30) - vrije bijdrage (benefiet!) Weggeefwinkel (spullen altijd welkom) - 13.00 - 17.00 Volxkeuken - 18.00; alcohol- en rookvrij tot 20.00

BRUSSEL

Rue de Dublin 22, Ixelles	elke dinsdag	open vergadering van CRER (Coördination contre les Rafles, les Expulsions et pour la Régularisation) - vanaf 18.30
Chez Henri (Rue Marie-Henriette, Ixelles/Elsene)	elke dinsdag	Bouffe Populaire - 19.00
Centre Libertaire	elke 1e zaterdag v/d maand elke zondag	Permanentie van het Centre Libertaire - 15.00 tot 17.00 Passe Muraille - Radio-uitzending Radio Air Libre op 87.7FM om 18.00
Garcia Lorca (Rue des Foulons 47-49)	dinsdag 17 januari	Charbon Ardents: documentaire over zelfbeheer - 20.00 - film + discussie

LEUVEN

Villa Squattus Dei	elke woensdag 1e 2 maandagen v/d maand zaterdag 7 januari	Volxkeuken - koken vanaf 15.00, eten rond 18.30 aan vrije bijdrage (richtprijs 1,5 pleuro) Filmkaffeest - 20.00 Open vergadering van & met het Nar-collectief - 14.00
---------------------------	---	--

Tijdens alle activiteiten in Squattus Dei: weggeefwinkel (neem wat je nodig hebt!) en Info-teek (bibliotheekje met info over anarchisme, feminisme, dierenbevrijding,...) nieuw telefoonnummer skwattus: 0485/02.14.86

HASSELT

De Kraakvestingsmaatschappij (Boomkensstaat 170)	elke woensdag dinsdag & vrijdag	Volxkeuken Tabasta - vanaf 18.00 Vrije Markt - vanaf 14.00 - In de vrije markt plaatsen we al het voedsel dat wij over hebben. Dat vergaren we door 2 x per week naar de markt te gaan. De vrije markt werkt volgens het principe van 'de vrije bijdrage'.
--	------------------------------------	---

De doorgeefwinkel is open tijdens de vrije markt en de volxkeuken. De doorgeefwinkel is de enige winkel in Hasselt waar je niet kan stelen.

Het nieuwe adres en activiteiten van de Hasselse krakers: De Kraakvestingsmaatschappij - Boomkensstaat 170, 3500 Hasselt - dekraakvestingsmaatschappij@hotmail.com

STUUR TIJDIG JE ACTIVITEITEN DOOR! BIJ VOORKEUR VIA E-MAIL NAAR **AGENDA@DENAR.BE**

GENT: A.C. Assez : Sparrestraat 1A, 9000 Gent (wijk Brugse Poort) -- Brugse Poort : Hulstboomstraat 71, Brugse Poort -- Palinghuizen : Palinghuizen 144, 9000 Gent (bij Westerbegraafplaats) -- Ivago : Staaksenstraat, 9000 Gent -- Anarchist Black Cross Gent : PB 40, 9000 Gent 2, België; abc_gent@yahoo.com; http://www.geocities.com/abc_gent/; rek. 001-3364945-91 -- De 3 Charels : Leiekaai 318, 9000 Gent -- Vluchtelingen Aktie Komitee - VAK: Sint-Pietersnieuwstraat 45, 9000 Gent; tel 0485/20 33 26, fax 09/264 35 7; info@vluchteling.be, www.vluchteling.be -- Infotheek : Annonciadenstraat 16, 9000 Gent; www.anarchie.be/infotheek -- L'enfant Terrible : Wispelbergstraat 3 -- Alcahel : Gasmeterlaan 106; blokke@gmail.com; http://www.alcahel.tk -- ANTWERPEN: kafee Den Hopsack - Grote Pieterpotstraat 24, 2000 Antwerpen -- Het Badhuis : Burchtgracht 14, 2000 Antwerpen -- Anarchistisch Buurthuis 't Kievitje : Ploegstraat 26, 2000 Antwerpen -- Feministisch Café Poppesnor / CC Berchem : Driekoningestraat 126, 2600 Berchem -- Anarchist Black Cross A'pen : reknr. 000-3244460-04; mail: abc.antwerpen@gmail.com; post (zonder naamsvermelding!) PB 60, 2018 Antwerpen 6 -- BRUSSEL: Universele Ambassade : F. Rooseveltlaan 66, 1050 Brussel; info@universal-embassy.be; www.universal-embassy.be -- Centre Libertaire : Rue des Foulons 47, 1000 Brussel; http://www.anarchie.be/centrelib/ -- BRUGGE: De Zandberg : Daverlopark, Assebroek -- Uitgezonderd -- Lappersfront : Kazernevest 67, 8000 Brugge; 0495/49 90 47; www.uitgezonderd.tk -- LEUVEN: Villa Squattus Dei : Schapenstraat 29, 3000 Leuven; sociaalcentrum@hotmail.com; p/a PB 80, 3000 leuven 3; 0485/02.14.86 -- Pumpkin Liberation Front & Food Not Bombs Leuven : contact via sociaalcentrum@hotmail.com -- LUIK: Le Chemin Vert : Rue du Méry 20, 4000 Liège -- Casa Nicaragua : Rue Pierreuse 23, 4000 Liège; 04/3773219; info@casanica.org; www.casanica.org -- Squat Le Tapsala : Rue de Armuriers 31, Luik -- IEPER: Vort'n Vis : Sint-jacobsstraat 3, Ieper -- GEEL: Acting Open Minds (AOM) actie- en discussiegroep: Diestseweg 134, 2440 Geel; aom@respecttheplanet.com -- HASSELT: De Kraakvestingsmaatschappij : Boomkensstaat 170, 3500 Hasselt - dekraakvestingsmaatschappij@hotmail.com -- Andere: Feministisch anarchistische madammen : http://home.tiscali.be/famweb -- Think Pink : http://www.thinkpink.be.tf -- Kokkerellen : www.anarchie.be/kokkerellen; 0472/43 18 47 -- Zwart en Rood vzw mailorder: zwartenrood@anarchie.be; www.anarchie.be/zwartenrood -- Websites: www.anarchie.be : portaalsite anarchistische groepen ; www.spunk.org : online bibliotheek en archief ; flag.blackened.net : internationale portaalsite ; www.infoshop.org : internationale portaalsite		
--	--	--

Disobedience, in the eyes of any one who has read history, is man's original virtue. It is through disobedience that progress has been made, through disobedience and through rebellion.

-- Oscar Wilde --

DE NAR
p/a Patriottenstraat 27 - 2600 Berchem

rek. **068-2050689-39**
tel. **0475/227 365**
e-mail **info@denar.be**
web **http://www.denar.be**

Deadlines en verschijning

De uiterste inzenddatum voor inhoudelijke stukken is telkens de 15de van de maand die de publikatie voorafgaat. De Nar ligt dan in de eerste week van de maand bij de verdeelpunten of in je bus. Stukken krijgen we het liefst elektronisch aangeleverd, maar op papier in de postbus kan ook.

Distributienetwerk in opbouw!

Ken je mogelijke verdeelpunten of wil je De Nar mee uitdelen op betogingen, in je vriendenkring, culturele centra, cafés, doplokalen, buurthuizen of publieke toiletten, help ons dan bij het verdelen van onze net verachtvoudigde oplage. Je hulp is broodnodig en je verdient er een standbeeld mede op een pleintje naar keuze - na de revolutie welteverstaan :)

Verzending en verdeling

Dankzij donaties is De Nar gratis. Je kunt haar oppikken op een van de ruim 120 verdeelpunten (zie **www.denar.be**). Is er nog geen verdeelpunt in je buurt, contacteer ons. Wil je haar thuisgestuurd krijgen, dan rekenen we je verzendkosten aan: één euro per zending voor 1 ex. Voor meerdere Narren, vind je hieronder de prijzen per jaar (11 of 12 nummers):

*1 Nar: België 12euro; Europa 18 euro
2-3 Narren: België 18 euro; Europa 24 euro
4-9 Narren: België 24 euro; Europa 48 euro*

Prijzen kunnen veranderen als De Nar dikker of de port duurder wordt.

Betaal het overeenkomstige bedrag op **rek. n° 068-2050689-39 (IBAN: BE13 0682 0506 8939, BIC: GKCCBEBB)**. Vermeld hoeveel ex. je wil. Je krijgt dan een portkrediet dat bij elke verzending daalt.

Je type abo en het resterende bedrag kun je controleren op je verzendetiket: linksboven vind je de betaaldatum en daarna je krediet (vb 12/03 5 betekent dat je betaalde in dec. 2003 en nog 5 euro overhebt, staat er 0 dan moet je bijbetalen om je Nar nog te krijgen).

Geef je meer dan de bedragen uit de tabel, dan beschouwen we dat stuk als een gift (bedankt!); op je etiket verschijnt dan het (lagere) bedrag uit de tabel.

Ben je iemand die banken haat (een gevoel dat we voluit delen), kies dan voor een vaste maandelijkse opdracht van minimaal 1 euro: één keer gaan en nooit meer...

Is je adres anders dan dit van de rekening: vermelden!

Of beter nog: steek één briefje op de bus met een flinke financiële aderlating richting De Nar - **p/a Patriottenstraat 27 - 2600 Berchem** - waarvoor dank!

DE NAR nr. 201
December 2005 - Januari 2006
oplage: 3000 exemplaren